«Πίστευε και μη ερεύνα» – Υπάρχει μέσα στις Γραφές;

Σήμερα θα ξαναδούμε ένα γνωστό χριστιανικό τσιτάτο, το «Πίστευε και μη ερεύνα» και το συνηθισμένο ερώτημα που συχνά το ακολουθεί: «Υπάρχει μέσα στην Αγία Γραφή»;

Η γρήγορη απάντηση είναι: **Όχι, δεν αναφέρεται αυτολεξεί στην *Αγία Γραφή*, αλλά γράφεται με ίδιο ή και παρόμοιο τρόπο και με αυτήν την έννοια από τους ίδιους τους Πατέρες της Εκκλησίας, και επιπλέον αντιπροσωπεύει πλήρως το πνεύμα της *Αγίας Γραφής* και της Εκκλησίας και υπάρχουν πολλά στοιχεία που το επιβεβαιώνουν.**

Αυτά τα στοιχεία θα δούμε σε αυτή την παρουσίαση.

Για το θέμα αυτό έχουμε ήδη ασχοληθεί εδώ αλλά μάλλον χρειάζεται επικαιροποίηση.

Περιεχόμενα

1. Εισαγωγή

2. Τί είναι η πίστη;

3. Ερευνάτε τας Γραφάς;

   3.1 Κείμενα για το τέλος του κόσμου – «Ο καιρός γαρ εγγύς».

4. Τα κείμενα περί έρευνας

   4.1 Περί σοφίας

   4.2 Η πίστη με αναφορά στα παιδιά και το “ποίμνιο”

4.3 Η πίστη ως μόνη προϋπόθεση – Ο Θωμάς ο «άπιστος»

5. Πίστευε και μη ερεύνα

6. Η σχέση της Εκκλησίας με τα γράμματα και τη γνώση

7. Η σχέση της Εκκλησίας με την επιστημονική έρευνα

8. Οι νεότερες χρήσεις του τσιτάτου

9. Σύγχρονες προσπάθειες θόλωσης του μηνύματος

10. Συμπέρασμα

1. Εισαγωγή

Οι χριστιανοί λέγανε και λένε συχνά πολλά τσιτάτα που δεν αναφέρονται κατά λέξη στις γραφές όπως:

> *Ο καιρός γαρ εγγύς.*
>
> *Πίστευε και μη ερεύνα.*
>
> *Άγνωσται αι βουλαί του Κυρίου κ.ά.*

Τα οποία στηρίζονται ξεκάθαρα στις γραφές ακόμα και αν δεν είναι γραμμένα έτσι ακριβώς και κατά λέξη στα κείμενα της Αγίας Γραφής.

Όπως χρησιμοποιούν επίσης τσιτάτα από τις ίδιες τις Γραφές, διαστρέφοντάς και αλλάζοντας το νόημά τους, χρησιμοποιώντας τα αποκομμένα από τα συμφραζόμενα και από το πνεύμα των Γραφών, όπως:

> *Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς*

ως δήθεν θετική θέση στην έρευνα και την επιστήμη

> *Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν*

ως σεβόμενος ο Ιησούς την ελεύθερη βούληση (αυτό έχει αναλυθεί ήδη εδώ, εδώ και εδώ)

> *Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς*

Ως την γνώση της αλήθειας που θα είναι απελευθερωτική, και εδώ φυσικά εμπλέκεται και η έρευνα.

Να σημειωθεί ότι όλα αυτά, τα λένε και τα λέγανε οι ίδιοι οι χριστιανοί και οι εκκλησιαστικοί διαχρονικά. Δεν τα λέγανε κάποιοι άθεοι ή άλλοι.

Κυκλοφορεί συχνά τελευταία μια τάση, ότι επειδή η επίμαχη φράση αυτή δεν υπάρχει αυτολεξεί στις γραφές, η Εκκλησία και το ποίμνιο θέλουν να αποστασιοποιηθούν από αυτήν δηλαδή από το παρελθόν τους, το παρελθόν αυτό το οποίο αυτοί οι ίδιοι έλεγαν και έπρατταν, θέλοντας να ξεχάσουμε και εμείς το ότι το έλεγαν, να αρνηθούμε την σχετική ιδεολογία τους και την ιστορία τους η οποία ήταν ιδιαίτερα αρνητική για την έρευνα, αρνητική για την άλλη γνώμη και τελικά την επιστήμη, προσπαθούν να μας πουν λοιπόν ότι δεν αντιπροσωπεύει την Εκκλησία ή ότι αναφέρεται μόνο σε συγκεκριμένα δογματικά θέματα που δεν επηρεάζουν την έρευνα και την επιστήμη.

Μάλιστα συχνά πυκνά φέρνουν σαν αντίρρηση το «Ερευνάτε τας Γραφάς», σαν ένδειξη ότι τα κείμενά τους επιτρέπουν την έρευνα! Για να δούμε αν είναι έτσι ή όχι.

2. Τί είναι η πίστη;

Και μάλιστα τί είναι πίστη κατά τον Χριστιανισμό;

> *Ἔστι δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.*
> *Προς Εβραίους 11:1*

δηλαδή

> *« Πίστη είναι η ύπαρξη (/η πραγματικότητα/η ουσία) αυτών που ελπίζουμε, πραγμάτων που δεν μπορούμε να δούμε και να ελέγξουμε».*

Δηλαδή ελπίδες, θεωρίες, παραμύθια, τελικά εκτεταμένες ιδεοληψίες.

Ο Διομήδης γράφει σχετικά:

> *οι πιστοί, λαμβάνουν «υπόσταση» μόνο μέσα στην ελπίδα τους, και θεωρούν ότι αποδεικνύουν πράγματα που δεν βλέπονται, μέσω της πεποιθήσεως σε κάποια «θεόπνευστη αυθεντία» ή «αποκάλυψη».*

Αυτό είναι προφανές πια, είναι το αντίθετο της επιστήμης / έρευνας και φυσικά της αλήθειας. Για την γνώση, για την επιστήμη, δεν υπάρχουν ακλόνητες αυθεντίες, ούτε φανταστικές θεωρήσεις από τα θέλω και τις ελπίδες μας. Το ότι θέλω/ελπίζω να έχω πολλά λεφτά, δεν σημαίνει ότι είμαι εκατομμυριούχος. Το ότι δεν βλέπω κάτι που υπάρχει δεν σημαίνει ότι δεν μπορώ να το ερευνήσω και ξέρουμε ήδη για ένα σωρό ενέργειες και υλικά ευρήματα που δεν μπορούμε να δούμε αλλά μπορούμε να ερευνήσουμε και να χρησιμοποιήσουμε. Το πρόβλημα λοιπόν υπάρχει σε αυτά που ελπίζουμε, ή μάθαμε να ελπίζουμε, πράγματα και καταστάσεις που δεν βλέπουμε, χωρίς όμως να υπάρχουν στην πραγματικότητα, αλλά μόνο στην άφθονη ανθρώπινη φαντασία που μέσω της συνήθειας και της Παράδοσης, θεωρήθηκαν ως υπαρκτά, ως «πραγματικότητα».

Η αλήθεια λοιπόν περνάει από τη γνώση και η γνώση παίρνει υπόσταση μέσα από μια συνολικά αναγνωρισμένη μέθοδο μελέτης, ελέγχου, κριτικής, αντιλόγου, πειράματος, επιβεβαίωσης, επανάληψης, καταγραφής και μόνιμου επανελέγχου και εκ νέου κριτικής. Εν ολίγοις στηρίζεται σε αποδείξεις, σε επιβεβαιωμένες λογικά καταστάσεις, όσο αυτό είναι δυνατόν, καταγεγραμμένες και αποδεκτές από όλους σε όλη τη Γη και υπόκειται σε αναθεώρηση· και είναι αυτή που μας πήγε μπροστά και βελτίωσε τη ζωή μας. Είναι ακριβώς το αντίθετο της ιδεοληψίας αυτής που θεμελιώνει την θρησκευτική πίστη, μάλιστα της ιδεοληψίας που ορίζεται από την ιστορία και τη γεωγραφία, που είναι δηλαδή περιοριστική εκ των πραγμάτων, από συγκεκριμένους παράγοντες και είναι σταθερή και ακλόνητη.

Θα εξετάσουμε λοιπόν αν η φράση αυτή λεγόταν από την Εκκλησία, αλλά το σπουδαιότερο, αν την αντιπροσωπεύει τόσο στις γραφές όσο και στην ιστορία της, ακόμα και στο σήμερα. Να λάβουμε υπόψη μας ότι το ρήμα ερευνώ, δεν ήταν συνηθισμένο, πιο συχνά στα κείμενα θα δούμε τα πιο απαξιωτικά όπως το «περιεργάζομαι» και το «πολυπραγμονώ». Πρώτα όμως θα δούμε αν το «Ερευνάτε τας Γραφάς», ειπώθηκε όπως μας το διαφημίζουν, και αν έχει καμμία σχέση με την έρευνα όπως τη φανταζόμαστε σήμερα, αλλά και τότε ακόμα, όπως την

κατανοούσαν οι αρχαίοι φιλόσοφοι που πραγματικά ερευνούσαν τη φύση και τα φαινόμενα και αυτό πολύ πριν την θεωρούμενη έλευση του Ιησού. Στη συνέχεια θα δούμε την ιδεολογία της Εκκλησίας που έχει σχέση με το θέμα και τι θέλουν να μας πουν και λένε σήμερα.

3. Ερευνάτε τας Γραφάς;

Η φράση αυτή λοιπόν αναφέρεται μόνο στο τελευταίο *Ευαγγέλιο* (τα άλλα την αγνοούν) και λέει:

> *37 καὶ ὁ πέμψας με πατὴρ, αὐτὸς μεμαρτύρηκε περὶ ἐμοῦ. οὔτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἑωράκατε,*
>
> *38 καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ οὐκ ἔχετε μένοντα ἐν ὑμῖν, ὅτι ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος, τούτῳ ὑμεῖς οὐ πιστεύετε.*
>
> *39* ***ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς****, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ·*
>
> *40 καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρός με ἵνα ζωὴν ἔχητε.*
> *Κατά Ιωάννην 5:37-40.*

Διαβάστε με προσοχή την μετάφραση του Κολιτσάρα στον σύνδεσμο του εδαφίου και αμέσως μετά διαβάστε του Τρεμπέλα. Θα διαπιστώσετε ότι μεταξύ τους αντιφάσκουν. Ο Κολιτσάρας μιλάει για προσταγή σε μελέτη, ενώ ο Τρεμπέλας για ειρωνική διαπίστωση μελέτης χωρίς εμβάθυνση σε κάτι.

Εδώ η απεικόνιση:

Στην σελίδα αυτή, φαίνεται αυτή η διαστρέβλωση και το πως αυτή περνιέται στο

ποίμνιο. Προφανώς, όποιος διαβάσει το αρχαίο κείμενο, θα καταλάβει ότι εδώ η απόδοση του Τρεμπέλα είναι πιο σωστή, ενώ του Κολιτσάρα τελείως λάθος.

Ας δούμε την πιο κατά λέξη μετάφραση:

> *37. Και ο πατέρας μου που με έστειλε, αυτός μαρτύρησε για μένα αλλά εσείς ούτε τον ακούσατε ούτε τον είδατε.*
>
> *38. Και ο λόγος του δεν σας έχει μείνει, ότι δηλαδή όποιον αυτός απέστειλε εσείς δεν πιστεύετε.*
>
> *39.* ***Εσείς ερευνάτε τις Γραφές*** *γιατί εσείς νομίζετε ότι σε αυτές θα βρείτε (θα αποκτήσετε) την αιώνια ζωή, και (/αλλά) αυτές είναι που μαρτυρούν για μένα.*
>
> *40. και δεν θέλετε να έλθετε σε μένα (να με ακολουθήσετε) για να έχετε αυτή τη ζωή.*

Δεν είναι λοιπόν προσταγή μελέτης, αλλά διαπίστωση μελέτης, διαπίστωση μια συνήθειας.

Ποιοί είχαν αυτή τη συνήθεια; Σε ποιούς αναφέρεται αυτό;

Στους μαθητές του;

Όχι

Στον κόσμο γενικά;

Όχι

Το αναφέρει στους φαρισαίους τους αντίπαλους του Ιησού, σαν συνήθεια που είχαν, περισσότερο χλευαστικά, έστω διαπιστωτικά, αφού παρόλο που μελετούσαν με μανία τις Γραφές (όπως και οι χριστιανοί), για να βρουν τα κρυφά τους νοήματα, δεν έβγαζαν το νόημα που ήθελε αυτός να καταλάβουν και να τον ακολουθήσουν.

Θα μπορούσε να είναι όντως προσταγή όπως το λένε και μάλιστα στους μαθητές του;

Ίσως θα μπορούσε, αλλά δεν είναι. Το αναγραφόμενο είναι ξεκάθαρο στο τι λέει.

Πράγματι ο Ιησούς των Ευαγγελίων δεν φαίνεται να έχει πρόβλημα με την

ανάγνωση και την έρευνα των ιερών γραφών των Εβραίων, **αλλά** μόνο στη βάση κάποιων προϋποθέσεων, τις οποίες και αναφέρει· φθάνει να βλέπουν σε αυτές το νόημα που αυτός (ο συγγραφέας δηλαδή του *Κατά Ιωάννην*) θέλει να προβάλλει. Θα ξαναεπανέλθουμε σε αυτό.

Παρόλα αυτά οι απολογητές συνεχίζουν να λένε ότι *αυτό επιβεβαιώνει τη θέληση του για έρευνα*.

Ας δούμε τώρα τι σημαίνει «έρευνα των Γραφών» και τι σχέση μπορεί να έχει με την πραγματική έρευνα, την επιστημονική δηλαδή έρευνα.

Σημαίνει έρευνα όλης της Παλαιάς Διαθήκης, κυρίως της *Πεντατεύχου*, των *Ψαλμών* και των *Προφητών*, δηλαδή της εβραϊκής μυθολογίας και θρησκευτικής ιστορίας.

Η σχέση με την έρευνα – επιστήμη είναι: Καμμία.

Πρώτον γιατί η επιστήμη που εμπεριέχεται στην Αγία Γραφή, δηλαδή οι κοσμολογικές γνώσεις, οι γνώσεις για τον άνθρωπο και τη φύση δεν έχουν καμιά ιδιαίτερη αλήθεια, προέρχονται από την Εποχή του Χαλκού και τα νομιζόμενα τότε, και ένας θεός (αν ήταν τέτοιος ο Ιησούς) υποτίθεται θα το ήξερε και θα το διόρθωνε σε κάποιο βαθμό έστω και απλοϊκά. Εδώ μπορείτε να βρείτε τις γνώσεις από την Αγία Γραφή που ανέτρεψε ήδη η επιστήμη. Ο ίδιος ως υποτιθέμενος θεός θα έδινε για παράδειγμα κάποιες επιβεβαιωμένα χρήσιμες συμβουλές στον κόσμο, όπως την αποφυγή των μικροβίων, αλλά αυτός αντίθετα δεν έχει πρόβλημα να τρώνε με βρώμικα χέρια και ό,τι κακό αυτό μπορεί να προξενήσει. Εκτός αυτού υποτίθεται ότι θεωρούσε την σιναπιά ως τόσο μεγάλη που να κάνει σκιά στα πουλιά, ενώ η σιναπιά είναι ένας μικρός θάμνος με μικρά φύλλα. Τέλος θεωρούσε άρρωστους ανθρώπους να κυριαρχούνται από δαιμονικά πνεύματα ή άλλους ασθενείς εξαιτίας των προγόνων τους. Για ποιά έρευνα λοιπόν μιλάμε, όταν η σχέση του ίδιου του ήρωα του *Ευαγγελίου* με την επιστήμη είναι κάκιστη;

Δεύτερον γιατί όλο το πνεύμα της *Καινής Διαθήκης*, τα «Καλά Νέα» δηλαδή που έφερε υποτίθεται ο Ιησούς, έχουν να κάνουν με την πίστη· την πίστη χωρίς έρευνα και προϋποθέσεις, την πίστη όπως τα μικρά παιδιά στους γονείς τους, δηλαδή χωρίς να εμπλέκεται το γνωστικό και το συλλογιστικό. Αυτό θα το δούμε και στη συνέχεια.

Τρίτον γιατί όπως θα δούμε υπάρχουν αρκετά χωρία κατά των σοφών, των

επιστημόνων της εποχής, κατά της σοφίας του κόσμου, και που επιπλέον εκθειάζουν τους αμόρφωτους και τους ηλίθιους και αυτά επίσης τα διατήρησαν και τα ανέδειξαν οι Πατέρες της Εκκλησίας.

Επιπλέον θα πρέπει να δούμε το υπόβαθρο αυτής της σέχτας και της εποχής που ξεκίνησε για να καταλάβουμε ότι όταν γράφηκε αυτό το κείμενο, εκ των πραγμάτων δεν τους ενδιέφερε κάτι που δεν είχε νόημα για αυτούς. Και δεν είχε νόημα η έρευνα πέρα από τα άλλα, γιατί ανέμεναν τη Συντέλεια πολύ σύντομα, τόσο σύντομα που όλα πέρα από την πίστη σε αυτό που περίμεναν να συμβεί στην εποχή τους, δεν είχαν κανένα νόημα. Τόσο σύντομα που αναφέρουν ακόμα ότι θα ζουν και θα τη ζήσουν οι συγγραφείς αυτοί.

3.1 Κείμενα για το τέλος του κόσμου – «Ο καιρός γαρ εγγύς».

Το υπάρχον χριστιανικό παραμύθι στηρίζεται κυρίως στα Ευαγγέλια, τα οποία είναι επέκταση, διόρθωση, ή διαστροφή του πρώτου ευαγγελίου που είναι το *Κατά Μάρκον*.

Το *Κατά Μάρκον* όπως φάνηκε εδώ, είναι δημιουργία μιας ιστορίας στηριγμένης στα οράματα του Παύλου και των πρώτων Ευαγγελιστών, κάτι που είδαμε εδώ στο πως φαίνεται να δημιουργήθηκαν και να δικαιολογούνται.

Το σημαντικό για την περίπτωσή μας, είναι ότι και ο Παύλος και οι πρώτοι χριστιανοί περίμεναν ότι η «Έλευση», ή «Επανεμφάνιση του Ιησού», και συνεπακόλουθα η «Συντέλεια», αυτό που λέγεται επίσης σαν «Δευτέρα Παρουσία», θα ήταν άμεση στην εποχή τους.

Ο Χριστιανισμός όπως ξεκίνησε και κατά τους πρώτους αιώνες του, ήταν ξεκάθαρα μια αποκαλυπτική χιλιαστική σέχτα (κάτι σαν τους Ιεχωβάδες δηλαδή) και εδώ κολλάει ένα άλλο τσιτάτο, το ο «καιρός γαρ εγγύς», που επίσης δεν υπάρχει στις Γραφές αυτολεξεί, αλλά και αυτό το λέγανε και το λένε ακόμα συνέχεια (διαβάστε εδώ και εδώ) και τεκμαίρεται από αρκετά χωρία:

> *7 ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκδεχομένους τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·*
>
> *8 ὃς καὶ βεβαιώσει ὑμᾶς ἕως τέλους ἀνεγκλήτους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.*
> *Α' Κορινθίους 1:7-8*

Απεκδέχομαι = προσδοκώ = περιμένω

Σε κατά λέξη μετάφραση :

> *7 Ώστε να μην στερηθείτε κανένα χάρισμα, ενώ προσδοκάτε τον ερχομό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.*
>
> *8 Ο οποίος μέχρι τέλους θα σας βεβαιώσει ως αθώους/άμεμπτους την μέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.*

Πάμε τώρα στα περί γάμου, όπου ο Παύλος ενώ μας λέει ότι δεν είναι κακός ο γάμος, σπαταλάει ένα ολόκληρο κεφάλαιο για να πείσει τους Κορίνθιους ότι καλύτερο είναι κάποιος να μην παντρευτεί. Ένα από τα επιχειρήματα που χρησιμοποιεί για αυτό είναι και τούτο:

> *29 τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί, ὁ καιρὸς **συνεσταλμένος τὸ λοιπόν ἐστιν**, ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι...*
> *Α' Κορινθίους7.29.*

Σε μετάφραση και με σχόλια δικά μου:

> *Αυτό σας λέω αδερφοί, ο καιρός είναι περιορισμένος (Ο καιρός γαρ εγγύς δηλαδή). Έτσι και αυτοί που έχουν γυναίκες είναι σαν να μην έχουν.*

Αυτό το λέει στους Κορίνθιους που θέλουν να παντρευτούν και ψάχνουν για γυναίκα, και τους λέει εμμέσως πλην σαφώς: «**μην ψάχνετε για γυναίκα, δεν θα προλάβετε να τη χαρείτε· δεν έχετε πολύ χρόνο μπροστά σας**» η Κρίση είναι πολύ κοντά.

Στην ίδια λογική και με μεγαλύτερη έμφαση:

> *15 τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι **ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι** εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας·*
>
> *16 ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον,*
>
> *17 **ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι** ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.*
> *Α' Θεσσαλονικείς 4:15-17.*

Δεν σας βάζω τη μετάφραση, είναι γνωστό κείμενο που διαβάζεται σήμερα στις χριστιανικές κηδείες και είναι ξεκάθαρο.

Περιλείπομαι = απομένω, επιζώ, υπολείπομαι.

Ο Παύλος μάς λέει τις εντολές του Κυρίου του, που τις παρέλαβε μέσα από αποκάλυψη, δηλαδή από όραμα, **πίστευε ότι θα ζούσε όταν συνέβαινε αυτό**, όπως και θα ζούσαν πολλοί από το ακροατήριό του. Κάτι δηλαδή πολύ σύντομο που θα βίωνε ο ίδιος.

Για τον λόγο αυτό στη συνέχεια και στο τέλος της επιστολής λέει την ακόλουθη ευχή:

> *23 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἁγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ **ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ** Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθείη.*
> *Α' Θεσσαλονικείς 5:23.*

Ώστε να διατηρήσουν άμεμπτη την ψυχή και το σώμα στη Δευτέρα(;) Παρουσία που πριν λίγο τους είπε ότι έρχεται τόσο γρήγορα αφού κάποιοι από αυτούς θα την

ζήσουν. (Έβαλα δυνητικό ερωτηματικό στο «Δευτέρα» γιατί κατά τον Παύλο δεν φαίνεται να υπάρχει «Πρώτη» Παρουσία όπως φαίνεται και εδώ αλλά είδαμε και στη σχετική ανάλυση, αφού στις επιστολές του μιλάει για ένα πνευματικό / ουράνιο Ιησού που μιλούσε στους Ευαγγελιστές μόνο μέσω αποκαλύψεων και οραμάτων και όχι με παρουσία του στη Γη, το έχουμε επίσης δει και εδώ).

Φυσικά το «ο καιρός γαρ εγγύς» συνεχίζεται:

> [5] *τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις.* ***ὁ Κύριος ἐγγύς****.*
> *Προς Φιλιππισίους 4:5.*

Ακόμα και στο πλαστογραφημένο *Προς Εβραίους* αναφέρεται η συντέλεια ως επικείμενη:

> [26] *ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου·* ***νῦν δὲ*** *ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται.*
> *Προς Εβραίους 9:26*

Αξίζει να δείτε τις μεταφράσεις στον σύνδεσμο του κεφαλαίου αυτού που είναι πράγματι αισχρές. Και είναι αισχρές σε όλη τη συγκεκριμένη επιστολή, γιατί αλλάζουν το νόημα, τη μεταφράζουν βάζοντας της λέξεις και ιδέες που δεν έχουν σχέση με αυτό, για να συμβαδίσει με έναν ιστορικό Ιησού, κάτι που δεν υπάρχει πουθενά στο κείμενο. Αναφέρουν λέξεις και ερμηνείες που δεν υπάρχουν και διαστρέφουν το νόημα για να ταιριάξει με την υπόλοιπη Καινή Διαθήκη, όπως τη λέξη «ενανθρώπηση» που είναι ανύπαρκτη και δεν αναφέρεται κάτι σχετικό. Η πραγματική μετάφραση:

> [26] *Διαφορετικά, πολλά θα έπρεπε αυτός να πάθει από καταβολής του κόσμου. Τώρα όμως αποκαλύφθηκε μία μόνο φορά για τη συντέλεια των αιώνων και για να βάλει στην άκρη την αμαρτία δια της θυσίας του.*

Δηλαδή μας αποκαλύφθηκε (με οράματα όπως και στον Παύλο) μία φορά και θυσιάστηκε (το αναφέρει πάρα πάνω) για την Συντέλεια. Εμπλέκει δηλαδή χρονικά την Θυσία με την Συντέλεια (δεν αναφέρει που έγινε η Θυσία, ή κάποιον Πιλάτο ή Εβραίους και όλα αυτά τα γνωστά, δεν υπάρχει ενανθρώπιση, τίποτα περί

ιστορικού Ιησού εδώ). Την αμεσότητα την επιβεβαιώνει στη συνέχεια:

> [37] *ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον, ὁ* ***ἐρχόμενος ἥξει καὶ οὐ χρονιεῖ****.*
> *Προς Εβραίους 10:37.*

Στην Α' Πέτρου αντίστοιχα

> [20] *προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ* ***ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς****.*
> *Α' Πέτρου 1:20.*

και παρακάτω πότε θα γίνει αυτό για εμάς και πότε είναι οι Έσχατοι Χρόνοι;

> [7] ***Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε****· σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς·*
> *Α' Πέτρου 4:7.*

νήψατε= να είστε νηφάλιοι

Επιστολή Ιωάννου Α΄:

> [18] *Παιδία,* ***ἐσχάτη ὥρα ἐστί****, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν·* ***ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν****.*
> *Α' Ιωάννου 2:18.*

> [8] *μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικε.*
> *Ιακώβου 5:8.*

Βλέπουμε λοιπόν την αγωνία και την προσμονή για το τέλος των καιρών που πάρα πολλά κείμενα την τονίζουν. Το ίδιο και στα *Ευαγγέλια* που όπως είπαμε ιστορούν τις θεωρίες του Παύλου:

> *Κατά Μάρκον*

*[1] Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι **εἰσί τινες ὧδε τῶν ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει**.*
Κατά Μάρκον 9:1.

*[30] ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ **μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη μέχρις οὗ πάντα ταῦτα γένηται**.*
Κατά Μάρκον 13:30.

*[62] ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγώ εἰμι· **καὶ ὄψεσθε** τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.*
Κατά Μάρκον 14:62.

όψεσθε = θα δείτε

Κατά Ματθαίον

*[28] ἀμὴν λέγω ὑμῖν, **εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων**, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.*
Κατά Ματθαίον 16:28.

*[36] ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι **ἥξει** ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην.*
Κατά Ματθαίον 23:36.

*[34] ἀμὴν λέγω ὑμῖν, **οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη** ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται.*
Κατά Ματθαίον 24:34.

*[64] λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν, **ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε** τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.*
Κατά Ματθαίον 26:64.

ἥξει = θα έρθουν

ὄψεσθε= θα δείτε

Κατά Λουκάν

*[27] λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς, **εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων**, οἳ οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.*
Κατά Λουκάν 9:27.

*[32] ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι **οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη** ἕως ἂν πάντα γένηται.*
Κατά Λουκάν 21:32.

Κατά Ιωάννην

*[22] λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· **Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι**, τί πρὸς σέ; σύ ἀκολούθει μοι.*
Κατά Ιωάννην 21:22.

Το τελευταίο είναι το γνωστό εδάφιο σε απάντηση στο ερώτημα αν θα πεθάνει ή όχι ο «Αγαπημένος Μαθητής» κάτι που ερευνήσαμε εδώ γιατί ειπώθηκε.

Δεν θα σχολιάσουμε εδώ ότι οι προφητείες αυτές ήταν απλά φρούδες ελπίδες, το έχουμε δει σε επανάληψη σε αυτό το χώρο.

Είδαμε λοιπόν μέχρι στιγμής ότι οι χριστιανοί περίμεναν άμεσα την Συντέλεια και αυτό έχει σημασία τώρα. Την περίμεναν οι πρώτοι χριστιανοί με τον Παύλο και την περίμεναν οι συγγραφείς των Ευαγγελίων αφού την έβαλαν και σαν προφητεία στα λόγια του Ιησού. Η γνώση και η έρευνα προφανώς δεν ενέπιπταν σε τίποτα στη λογική τους, πέρα από την πίστη σε αυτό που περίμεναν. Δεν θα τους βοηθούσε σε τίποτα.

Το συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι το συγκεκριμένο απόσπασμα το «ερευνάτε τας Γραφάς» δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματική έρευνα.

Ας δούμε τώρα άλλα κείμενα που τονίζουν την αμορφωσιά, στηλιτεύουν τη σοφία και προκρίνουν την πίστη μόνο, συχνά σε αντιδιαστολή με την έρευνα ή την αμφιβολία.

4. Τα κείμενα περί έρευνας

Τι κείμενα έχουμε για να καταλάβουμε τη σχέση της Καινής Διαθήκης με την έρευνα, με τη γνώση με τη σοφία;

4.1 Περί σοφίας

> [21] *ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ* ***οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν****, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς* ***διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος*** *σῶσαι τοὺς πιστεύοντας.*
>
> *Α' Κορινθίους* 1:21

Σε απόδοση Κολιτσάρα διαγράφοντας τις ερμηνευτικές σάλτσες:

> [21] *Ακριβώς επειδή δεν κατώρθωσαν ~~και δεν ηθέλησαν δια μέσου της σοφίας του Θεού, που διαλαλείται με όλην την δημιουργίαν~~, να γνωρίσουν οι άνθρωποι του κόσμου με την σοφίαν των τον Θεόν, απεφάσισεν ο ~~πανάγαθος~~ Θεός να σώση ~~τους καλοπροαιρέτους και~~ τους προθύμους να πιστεύσουν ~~ανθρώπους με το κήρυγμα του Ευαγγελίου~~, το οποίον ~~στους σκοτισμένους από την αμαρτίαν ανθρώπους~~ φαίνεται μωρόν.*

Δύο κεφάλαια στη συνέχεια στο ίδιο κείμενο αναφέρει τι είναι η πραγματική μωρία: μα η σοφία, η προσπάθεια για γνώση:

> [18] *Μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατάτω· εἴ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός.*
>
> [19] ***ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τούτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστι****· γέγραπται γάρ· ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν.*
>
> [20] *καὶ πάλιν·* ***Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι****.*
>
> *Α' Κορινθίους* 3:18-20.

Σε απόδοση Κολιτσάρα:

> [18] *Κανένας ας μη ξεγελάη τον ευατόν του· εάν κανείς νομίζη ότι είναι σοφός μεταξύ σας, επειδή έχει την σοφίαν του αιώνος τούτου, ~~και κυριευμένος από υψηλόν φρόνημα θέλη να δημιουργή κόμμα μέσα εις την Εκκλησίαν, ας έχη υπ'~~*

~~όψιν του, ότι το καλύτερον που έχει να κάμη~~ είναι να γίνη δια τους ανθρώπους του κόσμου μωρός, δια να αναδειχθή πραγματικά σοφός ~~εκ μέρους του Θεού~~.

[19] Διότι η σοφία του κόσμου τούτου, ~~όσον λαμπρά και υψηλή αν φαίνεται~~, είναι μωρία ενώπιον του Θεού, αφού έτσι έχει γραφή ~~και εις την Παλαιάν Διαθήκην~~· "ο Θεός είναι εκείνος που αρπάζει ~~με το παντοδύναμό του χέρι~~ τους σοφούς, ~~τους ξετινάζει και τους εξευτελίζει~~ μέσα εις την ίδια των ~~σοφιστικήν επιτηδειότητα και~~ πανουργίαν".

[20] Και πάλιν είναι γραμμένον· "Ο Κυριος γνωρίζει ~~πολύ καλά~~ τους συλλογισμούς, ~~τας εσωτερικάς σκέψεις και τους διαλογισμούς~~ των σοφών, ότι είναι μάταιοι ~~και ψευδείς~~".

Αναφερόμενος ως Απόστολος στους πιστούς:

[10] ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.
Α' Κορινθίους 4:10

Δεν σας το μεταφράζω. Νομίζω είναι ξεκάθαρο αναφέρεται στους πιστούς σε αντιδιαστολή με τους αποστόλους, εμείς, εσείς. Η μωρία είναι αυτή που καταλαβαίνει ο κόσμος και καθαγιάζεται εδώ σαν έννοια αφού αυτή οδηγεί στο να είναι φρόνιμο το ποίμνιο. Οι σάλτσες της απόδοσης εδώ τουλάχιστον δεν αλλάζουν πολύ το νόημα αλλά εντείνουν την διάκριση, που δείχνει το πως οι σύγχρονοι εκκλησιαστικοί φαντάζονται και θέλουν και πως προβάλλεται στο ποίμνιο.

*[25] Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι **ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις**·*
Κατά Ματθαίον 11:25.

*[21] Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι **ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις**·*

Κατά Λουκάν 10:21.

> *3* ***Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι****, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.*
> *Κατά Ματθαίον 5:3.*

Τα κείμενα είναι ξεκάθαρα· η σοφία αναφέρεται ως άχρηστη και πλήρως απαξιωμένη ενώ εξυμνείται η νηπιακή "νοημοσύνη" ακόμα και η ηλιθιότητα.

Υπάρχει και άλλο ένα χειρότερο κείμενο υποτίθεται από τα λόγια του Ιησού:

> *12 εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων,* ***καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν****. ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρείτω.*
> *Κατά Ματθαίον 19:12.*

Αυτό το κείμενο όπως και να το πάρεις είναι αποκρουστικό. Διαβάστε στο link τις αποδόσεις του, που γράφουν ολόκληρο κείμενο στην προσπάθεια να το απαλύνουν, μιλώντας ότι αναφέρεται για παντρειά. Εδώ ή κυριολεκτεί και προτείνει κανονικό ευνουχισμό που είναι πλήρως αντικοινωνικός και απαράδεκτος – δεν μιλάει για να μείνει κάποιος ανύπαντρος, θα μπορούσε εύκολα να το πει αν ήθελε· άλλωστε δεν απαγορεύει σε παντρεμένο να «ευνουχιστεί» και να κερδίσει την «βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»· μιλάει για ευνουχισμό ξεκάθαρα που εναρμονίζεται και με την προσμονή της γρήγορης συντέλειας που είδαμε, ή τέλος αναφέρεται σε νοητικό ευνουχισμό που είναι επίσης απαράδεκτος και που ο «μακαρισμός των ηλιθίων» είναι πταίσμα μπροστά του. Αυτό το επιτείνει η φράση «ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρείτω».

Σε συνέχεια όλων αυτών και σαν επιστέγασμά τους, οι Πατέρες της Εκκλησίας επιτίθενται κατά των Ελλήνων σοφών, κάτι που μπορείτε να δείτε σε ανάλυση εδώ όπου φαίνεται ξεκάθαρα η επίθεση όχι τόσο στην ειδωλολατρεία όπως θέλουν να μας πείσουν οι απολογητές, ειδωλολάτρες ήταν και οι Ρωμαίοι και ένα σωρό άλλα έθνη και φυλές, αλλά στη γνώση, στην επιστήμη και στη διάθεση για έρευνα της αλήθειας, δηλαδή τις πολιτισμικές αξίες που πρόβαλλαν οι Έλληνες, στις αξίες

αυτές που είναι στηριγμένος ο σύγχρονος δυτικός Πολιτισμός.

4.2 Η πίστη με αναφορά στα παιδιά και το “ποίμνιο”.

Αυτό είναι ένα ιδιαίτερο κεφάλαιο για να καταλάβουμε ακόμα καλύτερα το πως πρέπει να είναι η πίστη.

> *3 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.*
> *Κατά Ματθαίον 18:3.*

> *14 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδία καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.*
> *Κατά Ματθαίον 19:14.*

> *37 Ὃς ἐὰν ἓν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με.*
> *Κατά Μάρκον 9:37.*

> *15 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.*
> *Κατά Μάρκον 10:15, Κατά Λουκάν 18:17.*

Η αναφορά στα παιδιά είναι ξεκάθαρη στο τι θέλει να πει. Όπως τα παιδιά με την αθώα αγαθότητα τους εμπιστεύονται τους γονείς τους και μπορούν να παρασυρθούν από αυτούς μη έχοντας ακόμα αναπτύξει την λογιστική τους ικανότητα, να σκέφτονται δηλαδή λογικά και να κρίνουν, έτσι πρέπει και οι άνθρωποι να προσεγγίσουν την πίστη, χωρίς πολλά ερωτήματα, σκέψεις, επιφυλάξεις, χωρίς έρευνα λοιπόν, με απόλυτη εμπιστοσύνη στη θρησκεία.

Ακόμα πιο αποκαλυπτική όμως της διάθεσης αυτής για νοητικό ευνουχισμό, είναι η συχνότατη παρομοίωση των πιστών και των ακολούθων με πρόβατα.

11 καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ***ποιμένας*** *καὶ διδασκάλους.*
Προς Εφεσίους 4:11.

7 τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; ἢ ***τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει****;*
Προς Κορινθίους Α' κ.9 9:7.

20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν ***τὸν ποιμένα τῶν προβάτων*** *τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν.*
Προς Εβραίους 13:20.

25 ἦτε γὰρ ὡς ***πρόβατα πλανώμενα****· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν* ***ἐπὶ τὸν ποιμένα*** *καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν.*
Πέτρου Α' 2:25.

2 ***ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον*** *τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως· μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως· 3 μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ* ***τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου****. 4 καὶ φανερωθέντος τοῦ* ***ἀρχιποίμενος****, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.*
Πέτρου Α' 5:2-4.

34 καὶ ἐξελθὼν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, ὅτι ἦσαν ***ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα****· καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς πολλά.*
Κατά Μάρκον 6:34.

27 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ὅτι Πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γέγραπται, ***Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα****.*
Κατά Μάρκον 14:27.

*6 Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, **ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου** τὸν Ἰσραήλ.*
Κατά Ματθαίον 2:6.

*6 πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς **τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα** οἴκου Ἰσραήλ.*

*16 Ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς **ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων.***
Κατά Ματθαίον 10:6 & 16.

*24 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς **τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα** οἴκου Ἰσραήλ.*
Κατά Ματθαίον 15:24.

*12 τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένηταί τινι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν **πρόβατα**, καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ αὐτῶν· οὐχὶ ἀφεὶς τὰ ἐννενηκονταεννέα, ἐπὶ τὰ ὄρη πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον;*
Κατά Ματθαίον 18:12.

*32 καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν **ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων**· 33 καὶ στήσει **τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων**.*
Κατά Ματθαίον 25:32.

*32 μὴ φοβοῦ, τὸ **μικρὸν ποίμνιον**· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν.*
Κατά Λουκάν 12:32.

*1 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν **αὐλὴν τῶν προβάτων**, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ λῃστής. 2 ὁ*

δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ***ποιμήν ἐστι τῶν προβάτων****.* [3] *τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ* ***τὰ πρόβατα*** *τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια* ***πρόβατα*** *καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά.* [4] *καὶ ὅταν τὰ ἴδια* ***πρόβατα*** *ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται· καὶ τὰ* ***πρόβατα*** *αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἴδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ...*

[11] *ἐγώ εἰμι* ***ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς*** *τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν* ***προβάτων****...*
Κατά Ιωάννην 10:1-16*.*

[26] *ἀλλ' ὑμεῖς οὐ πιστεύετε· οὐ γάρ ἐστε* ***ἐκ τῶν προβάτων τῶν ἐμῶν****, καθὼς εἶπον ὑμῖν.* [27] ***τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ*** *τῆς φωνῆς μου ἀκούει, κἀγὼ γινώσκω αὐτά, καὶ ἀκολουθοῦσί μοι·*
Κατά Ιωάννην 10:26*.*

[15] *Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς, Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων; λέγει αὐτῷ, Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ,* ***Βόσκε τὰ ἀρνία μου****.* [16] *λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον, Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; λέγει αὐτῷ, Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ,* ***Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου****.*
[17] *λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον, Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, φιλεῖς με; καὶ εἶπεν αὐτῷ, Κύριε, σὺ πάντα οἶδας· σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς,* ***Βόσκε τὰ πρόβατά μου****.*
Κατά Ιωάννην 21:15-17*.*

Το ενδιαφέρον είναι ότι όπως και το «πτωχοί το πνεύματι», ή το «πίστευε και μη ερεύνα» έτσι και η παρομοίωση με πρόβατα ενοχλεί τους σημερινούς χριστιανούς. Μόνο που είναι δύσκολο να διαγράψουν τις Γραφές τους και εκεί είναι ξεκάθαρο το πως οι συγγραφείς των κειμένων αυτών θέλουν να τους βλέπουν.

Τί σημαίνει η παρομοίωση με τα πρόβατα;

Η βασική διαφορά του ανθρώπου από τα ζώα είναι η νόηση και η συνείδηση. Τα πρόβατα είναι τα πιο ήσυχα και εξημερωμένα ζώα. Η νόηση λοιπόν και η συνείδηση (συνειδητοποίηση) είναι άχρηστες.

Σημαίνει λοιπόν την πλήρη υποταγή στον βοσκό που τα εκμεταλλεύεται παίρνοντας από αυτά ό,τι παράγουν, αφού αυτός φροντίζει τα της τροφής και της ασφάλειας τους. Πλήρης υποταγή μέχρις ακόμα και το σφάξιμο τους. Η Εκκλησία το επιτείνει αυτό υιοθετώντας την κάπως «αγαθότερη» και λογιότερη λέξη «ποίμνιο» για τους πιστούς, και τις λέξεις «Αρχιμανδρίτης», «Ποιμένας», «Ποιμενάρχης» και το ακόμα πιο δεσποτικό: «Δεσπότης» για τους ιερείς και ταγούς της.

4.3 Η πίστη ως μόνη προϋπόθεση – Ο Θωμάς ο «άπιστος»

Για τη σημασία της πίστης και ότι είναι η μόνη προϋπόθεση για την θεωρούμενη Βασιλεία των Ουρανών, δεν χρειάζονται ιδιαίτερες παραθέσεις. Όλη η Καινή Διαθήκη μιλάει για την πίστη αφού μόνο με αυτή θα κερδίσει κανείς την Αιώνια Ζωή όπως λένε. Ήδη είδαμε κάποια εδάφια ότι η πίστη πρέπει να είναι άσκεπτη όπως των παιδιών και οι πιστοί υποταγμένοι όπως τα πρόβατα.

Αυτό που έχει ενδιαφέρον όμως είναι μια αθώα φαινομενική εξαίρεση και αυτή είναι η περίπτωση του άπιστου Θωμά, η μόνη αναφερόμενη προσπάθεια να ζητήσει και να πάρει κάποιος οπτική και απτή επιβεβαίωση, δηλαδή κάτι σαν απόδειξη στα

Ευαγγέλια και η απάντηση που πήρε από τον Ιησού στο *Κατά Ιωάννην*:

> *[29] λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.*
> *Κατά Ιωάννην 20:29.*

Έχει ενδιαφέρον ότι σε αυτό το προπαγανδιστικό σύνολο κειμένων, που προάγουν την πίστη και μόνο τη πίστη στον θεωρούμενο μεσσία, έχουμε την μοναδική αναφορά για τεκμηρίωση δια της εμπειρίας, η οποία γράφεται μόνο στο *Κατά Ιωάννην* το τελευταίο ευαγγέλιο, αυτό που γράφηκε τέλος του πρώτου ή και μάλλον αρχές με μέσα του δεύτερου αιώνα.

Η απάντηση βέβαια απευθύνεται στους μεταγενέστερους πιστούς που δεν θα μπορούν να ερευνήσουν οι ίδιοι, ότι θα πρέπει να πιστεύουν χωρίς να χρειάζεται να δουν, εμπιστευόμενοι τους προηγούμενους. Είναι προφανές νομίζω ότι δεν είναι προτροπή για έρευνα, αλλά προτροπή για πίστη χωρίς έρευνα, με την ψευδή επιβεβαίωση μιας μόνο έρευνας που έγινε αποδεκτή, και αυτή και μόνο φθάνει.

Ένσταση στη βάση του Άπιστου Θωμά

Εδώ κάποιοι όπως και ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ένας από τους ελάχιστους που προσπάθησε κάπως με τη λογική να καταλάβει και να αποδείξει τον θεό από την Ανατολική Εκκλησία, λένε ότι ο Ιησούς καθοδήγησε τον Θωμά, να βρει τις πληγές και να επιβεβαιώσει την αλήθεια και αυτό είναι υποτίθεται η απόδειξη, ότι ο Ιησούς θέλει και επιβεβαιώνει την έρευνα. Ενώ στη πραγματικότητα φαίνεται το ακριβώς αντίθετο, η αποθάρρυνση της έρευνας:

Χρησιμοποιείται η «βέβηλη» πράξη της ψηλάφησης του Θεού για απόδειξη, σαν παράδειγμα προς αποφυγή, αφού ακόμα και με αυτή την αναφορά – εξαίρεση, καλούνται οι πιστοί να πιστέψουν χωρίς έρευνα και μακαρίζονται μάλιστα για αυτό. Είναι ένα περιστατικό με σκοπό να επιτείνει την πίστη χωρίς έρευνα, όχι την έρευνα την ίδια, την οποία ανέχεται εδώ προφανώς για αυτό τον λόγο, αφού το «εδώ» είναι στην πραγματικότητα ένα μη ελέγξιμο γεγονός τους παρελθόντος για τους αποδέκτες του συγκεκριμένου ευαγγελίου, που οφείλουν να αποδεχτούν ως αλήθεια, χωρίς οι ίδιοι να μπορούν να ελέγξουν. Σε αυτούς λοιπόν αποβλέπει.

Σε αυτόν εδώ το χώρο έχουμε κατ' επανάληψη αναφέρει με στοιχεία, ότι στην Αγία Γραφή κανείς, μπορεί να βρει τα πάντα. Το οτιδήποτε, και το αντίθετό του επίσης. Αυτό που έχει σημασία σε κάθε εδάφιο, είναι η ιδεολογία που ιστορικά εμφανίστηκε και έδρασε και πως αυτή διαμορφώθηκε με βάση αυτό. Έχουμε αναφέρει επίσης κατ' επανάληψη ότι οι εκκλησιαστικοί είναι cherry pickers, δηλαδή εκλεκτικοί· επιλέγουν μόνο συγκριμένα χωρία που τους βολεύουν για να επιβεβαιώσουν αυτό που θέλουν κάθε φορά, ενώ αγνοούν ένα σωρό άλλα που το διαψεύδουν. Και αυτά που επιλέγουν, τα βολικά, συχνά τα χρησιμοποιούν με ευφάνταστες ερμηνείες και ένα από αυτά είναι και τούτο, που αν το πάρουμε όπως το λένε, δηλαδή σαν προτροπή σε έρευνα, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με δεκάδες άλλα χωρία που είδαμε και θα δούμε στη συνέχεια, που φυσικά θέλουν να τα αγνοούν.

Για το συγκεκριμένο μπορούμε να πούμε ότι **αν του δίναμε το νόημα αυτό της ένστασης**, πρώτον αυτό είναι το μοναδικό σχετικά χωρίο και έρχεται σε αντίθεση με όλα τα άλλα που είδαμε και θα δούμε, που είναι πάρα πολλά, που σημαίνει ότι έρχεται σε αντίθεση με όλα αυτά, άρα και με το συνολικό πνεύμα της Καινής Διαθήκης, και δεύτερον η ίδια η Ορθόδοξη Εκκλησία, αν το έβλεπε έτσι όπως θέλουν να μας πουν κάποιοι, το απαξίωσε με τη δράση της και με τα κείμενα των ίδιων των άλλων Πατέρων της, ήταν δηλαδή και είναι εναρμονισμένη με το συνολικό κλίμα που εκπέμπει η Αγία Γραφή, την απόλυτη πίστη χωρίς προϋποθέσεις, αντιρρήσεις και διαφωνίες και όχι με την συγκεκριμένη εξαίρεση. Η λογική έρευνα απαξιώθηκε για την εύρεση του Θεού αρχικά, και μετά δαιμονοποιήθηκε και απαγορεύτηκε με αποφάσεις Συνόδων. Το ρεύμα που επικράτησε τελικά ήταν το Ησυχαστικό, που ακόμα μακαρίζεται από την Εκκλησία και το οποίο αρνιόταν κάθε χρήση της λογικής στην μελέτη και ανεύρεση του Θεού. Πλήρης άρνηση της έρευνας λοιπόν, πλήρης καταβαράθρωση της λογικής και μια "εξαίρεση" που σκοπό είχε την επιπλέον απαξίωσή της.

Με αναφορά στο «ερευνάτε τας γραφάς» και το παραπάνω έχουμε γράψει στην μελέτη του *Κατά Ιωάννην*:

Άρα η έρευνα των γραφών τελικά επιτρέπεται, ή όχι;
Φυσικά, αν όμως κάνεις τη σωστή ερμηνεία τους.
Και ποιός αποφασίζει αν η ερμηνεία είναι σωστή;
Αυτός που θα φωτίσει ο Θεός.
Και πώς θα γίνει αυτό;
Αν πιστεύεις.
Πώς θα πιστέψεις για να σε φωτίσει ο Θεός, να κάνεις την σωστή ερμηνεία για να κάνεις τη σωστή έρευνα και να βρεις την αλήθεια για να την πιστέψεις;
Φυσικά αναφερόμαστε στις Γραφές των Εβραίων δηλαδή στα εθνικοθρησκευτικά τους κείμενα, καμία σχέση με έρευνα και επιστήμη.
Ο ίδιος πάντως εστιάζει στην «αλήθεια» και την πίστη σε αυτή:

> *[32] καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.*
> *8:32*

Ποιά είναι η Αλήθεια; Μα «ό,τι λέω εγώ»:

> *[31] Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μού ἐστε*

Το αναφέρει αμέσως πριν. Απλά πράγματα· ένας Μεσσίας δεν χρειάζεται περισσότερη απόδειξη...

> *[42] εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ, ἐγὼ γὰρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἥκω· οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε.*

Αυτή λοιπόν είναι η απόδειξη. Από τη στιγμή που ισχυρίζεται ότι τον έστειλε ο θεός, κάτι που θα πρέπει να πιστέψουμε χωρίς αντίρρηση, όλη αυτή η κυκλική λογική δεσμεύει τον νου του πιστού σε έναν φαύλο κύκλο από τον οποίο δεν μπορεί να βγει εύκολα. Και εδώ κολλάει και η παρανόηση για το τρίτο τσιτάτο από τα αρχικά που χρησιμοποιούν αποκομμένα, αυτό το περί αλήθειας, γιατί η αλήθεια

από τα συμφραζόμενα είναι:

> [31]*...Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε* ***ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ****, ἀληθῶς μαθηταί μού ἐστε,...*[32] ***καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς****.*
> *Κατά Ιωάννην 8:31-32.*

Είναι λοιπόν η αλήθεια, ο δικός του λόγος. Δεν υπάρχει θέμα έρευνας.

Το θέμα είναι ότι ο κύκλος της πίστης μεγαλώνει, γιατί όλα αυτά έγιναν γνωστά από τα *Ευαγγέλια*, στα οποία επίσης πρέπει να πιστέψουμε και φυσικά σε όλα όσα έγραψαν οι εκκλησιαστικοί στη βάση των αρχαίων παραχαρακτών, γιατί όλα αυτά βέβαια είναι πλαστά. Τίποτα από όλα αυτά δεν είναι αληθινό, πέρα από τα ίδια τα κείμενα που κάποιοι πρωτοχριστιανοί όπως ο Παύλος έγραψαν με βάση τα οράματα και τις ελπίδες τους.

Σε αυτή τη λογική, δηλαδή τη λογική μιας δήθεν απόδειξης, είναι και το αναφερόμενο κείμενο από την πλαστογραφημένη *Α' Επιστολή του Πέτρου:*

> ***16*** *οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος. (1:16)*

Που δίνει σε κάποιους χριστιανούς, γιατί σε αυτούς απαντάει, ένα «πιστοποιητικό» αληθείας για την ιστορική παρουσία, σταύρωση και ανάσταση του Ιησού και φυσικά περιμένει να το πιστέψουν. Γιατί προφανώς θα υπήρχαν τέτοιοι «άπιστοι» χριστιανοί τον 2ο αιώνα που γράφτηκε, που θα θεωρούσαν τον Ιησού ως πνευματικό ή κάτι άλλο, όχι πάντως σαν ιστορικό πρόσωπο, για να έχουμε τέτοια δήλωση που εκ των πραγμάτων είναι ψευδής, ενώ και το κείμενο πλαστογραφημένο στο όνομα του Πέτρου, για να αποκτήσει κύρος και παλαιότητα. Για να καταλάβουμε τον αχταρμά κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, καλό είναι να δούμε την εξέλιξη της θεολογίας τους όπως την παρουσιάζει ο Διομήδης από τα τέλη του δεύτερου αιώνα εδώ.

5. Πίστευε και μη ερεύνα

Σε παλαιότερη δημοσίευση υπάρχουν αρκετά κείμενα εκκλησιαστικών που αναφέρεται το «πίστευε και μη ερεύνα», κάποια από αυτά είναι:

ἴσθι πεποιθὼς ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ ἐπὶ Θεῷ ἐπὶ δὲ σῇ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρου. Παροιμίες, 3: 5

διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους. Προς Κορινθίους Β', 5: 7

Πίστευε τῷ θαύματι, καὶ μὴ ἐρεύνα λογισμοῖς τὸ γινόμενον.
Επίσκοπος Αγκύρας, Θεόδοτος – Γ' Οικουμενική Σύνοδος, «Εις την γένναν τού Σωτήρος», Έφεσος 431, PG 77, 1368 [δες και εδώ]

ο γὰρ Πατὴρ καὶ Θεὸς οὐχ ὡς ἐγὼ ὁ κτιστὸς ὑπάρχει πατήρ, γεννήσας ὡς ἐγὼ κτιστὸν υἱόν · οὐδὲ ὁ Υἱὸς ὡς πᾶς σαρκικὸς γεγέννηται υἱός · οὐδὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὡς τὸ τοῦ ἀνθρώπου πνεῦμα περίγραπτον ·
ἀλλ᾽ ἄῤῥητον καὶ ἀνέκφραστον τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος ὑπάρχει μυστήριον. Καὶ μὴ εἴπῃς, Πῶς ; ὑπὲρ γὰρ τὸ πῶς ἐστι τοῦτο · μηδὲ εἴπῃς, ποίῳ τρόπῳ ; ὑπὲρ γὰρ τρόπον ὁ θεῖος τρόπος · μηδὲ εἴπῃς, Ποίῳ λόγῳ ;
ὑπὲρ γὰρ λόγον ὁ θεῖος λόγος. ***Ἀλλὰ πίστευε εἰς Πατέρα · μὴ ἐρευνήσῃς δὲ τὸ πρᾶγμα · προσκύνει τὸν Υἱὸν, μὴ πολυπραγμονῶν τὴν αὐτοῦ γέννησιν · ἀνύμνει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἐκζητῶν τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος μυστήριον.***
Δεῦρο ἐν Ἰορδάνῃ, καὶ ὅρα διὰ πραγμάτων τηλαυγῶς τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου Τριάδος τὴν δύναμιν· Πατέρα μὲν ἄνωθεν μαρτυροῦντα · Υἱὸν δὲ κάτωθεν βαπτιζόμενον, Πνεῦμα δὲ πανάγιον ἐν εἴδει περιστερᾶς κατερχόμενον. Αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ τῷ παντοκράτορι, καὶ τῷ Μονογενεῖ αὐτοῦ Υἱῷ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ..
Αθανάσιος Θεολόγος, Quaestiones ad Antiochum PG 28,600.

Τρία γὰρ ἀπαιτεῖ ὁ θεὸς παρὰ παντὸς Χριστιανοῦ· πίστιν ὀρθὴν, ἀλήθειαν ἀπὸ γλώσσης καὶ ἁγνείαν ἀπὸ τοῦ σώματος. ***Καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως φύλαττε,***

πρῶτον μὲν μὴ λαλήσῃς, ἄλλ’ ὅτε ἀκούσῃς τινὸς καταλαλοῦντος, φύγε *ἀναχώρησον ἵνα μὴ καὶ σὺ ὅμοιος γένῃς τοῦ καταλαλοῦντος, καὶ ἀπέλθῃς εἰς κόλασιν αἰώνιον, εἰς δράκοντας πυρίνους τρώγοντας τὴν γλῶσσαν.*
Αθανάσιος Θεολόγος, Sermo exhortatorius

ἀλλ’ ὡς γέγραπται, ***πιστευέτω καὶ μὴ λεγέτω****· Διὰ τί οὕτως καὶ μὴ οὕτως; ἵνα μὴ τοιαῦτα διαλογιζόμενος, ἄρξηται με λετᾷν καὶ λέγειν· Ποῦ οὖν ἐστιν ὁ Θεὸς, καὶ πῶς ἐστι; καὶ λοιπὸν ἀκούσει· «Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός.» Τὰ γὰρ τῇ πίστει παραδιδόμενα ἀπεριέργαστον ἔχει τὴν γνῶσιν.*
Αθανάσιος Θεολόγος, Epistulae quattuor ad Serapionem

Καὶ τί δήποτε μὴ ἐξ ἀρχῆς τοῦτο ἐγένετο, φησί; ***Μὴ ζήτει τοῦτο, μηδὲ περιεργάζου****, ἀλλὰ παραχώρει τῷ ἀκαταλήπτῳ τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας τοῦ καιροῦ τὴν ἐπιτηδειότητα.*
Ιωάννης Χρυσόστομος, De laudibus sancti Pauli apostoli*.*

Καὶ μηδεὶς ἀμφιβάλλῃ λέγων· πῶς δούλη καὶ θεοτόκος; ἢ πῶς παρθένος καὶ μήτηρ; πίστει δέξαι, ἄνθρωπε, καὶ μὴ ἀμφίβαλλε τοῖς λογιζομένοις, μὴ ἀμφίβαλλε τοῖς παρὰ τῶν πατέρων δεδοκιμασμένοις, ἀλλὰ φοβοῦ, καὶ ἀνεξετάστως πίστευσον. ***Μᾶλλον μὲν οὖν πίστευε, καὶ μὴ πολυπραγμόνει****.*
Ιωάννης Χρυσόστομος, Oratio de hypapante*.*

Δεῦτε μετὰ πίστεως βαδίσωμεν ἐν αὐτῇ· ἄνευ γὰρ τῆς πίστεως οὐδεὶς δύναται γνῶναι πάντα τὰ γεγραμμένα περὶ τοῦ 205 Κυρίου ἡμῶν, τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ἐὰν θέλῃς μου ἀκοῦσαι, ***πίστευε, μὴ ἐρευνῶν****.*
Εφραίμ ο Σύρος, Περί τούς καταζητούντας τού Υιού την φύσιν*.*

στηρίζεσθαι *την καρδίαν τη εις Θεόν πεποιθήσει και θαρρείν* ***τη αδιστάκτω πίστει***
Όσιος Ισαάκ ο Σύρος, Λόγος Γ’: Περί αναχωρήσεως*.*

Το link που σας έχω στο τρίτο εδάφιο, από τον Ναό Παντανάσσης Πλαταμώνα, προσπαθεί να δικαιολογήσει ότι το συγκεκριμένο δεν απαγορεύει την έρευνα

γενικά, αλλά μόνο για τις δύο φύσεις του Ιησού. Μα πως είναι δυνατόν να μην αναρωτηθεί κάποιος πως στο καλό είναι δυνατόν αυτό το πρωτάκουστο, το σπάνιο και θαυμαστό, τόσο σπάνιο που δεν έχει ξαναϋπάρξει, άρα για έναν λογικό άνθρωπο είναι τόσο απίθανο που μάλλον δεν ισχύει. Αν δε κάποιος ερευνήσει και διαβάσει και μελετήσει την ιστορία της θρησκείας, θα καταλάβει ότι είναι μια μεταγενέστερη μάλιστα ιδεοληψία που προσπαθεί να θεοποιήσει τον Ιησού που δεν παρουσιαζόταν σαν θεός στα *Συνοπτικά Ευαγγέλια* και που οι πρωτοχριστιανοί είχαν άλλες γνώμες (διαβάστε εδώ, αναφέρεται στην Παναγία, αλλά δείχνει και τη σταδιακή θέωση του Ιησού από το ρεύμα που επικράτησε, διαβάστε επιπλέον εδώ), και σε επόμενο στάδιο να τον συγκεράσει με τον μπαμπά του τον Γιαχβέ σε ένα είδος μονοθεϊσμού για να συμβαδίζει με την Παλαιά Διαθήκη. Αν λοιπόν δεν μπορείς να τα κάνεις και να τα πεις όλα αυτά, τότε πράγματι απαγορεύεται η έρευνα γενικά. Δεν μπορεί να κρίνεις ιστορικά την εξέλιξη της θρησκείας, δεν μπορείς να κρίνεις λογικά ένα θεωρούμενο παράξενο φαινόμενο μόνο και μόνο επειδή είναι θρησκευτικό και γιατί άπτεται του δόγματος.

Ποιά είναι τα αναφερόμενα γενικότερα; Γιατί εδώ είναι μόνο οι δύο φύσεις, αλλά αλλού είναι κάτι άλλο.

Μα φυσικά όλο το χριστιανικό δόγμα, όλη η χριστιανική θεολογία, δηλαδή η πίστη σε έναν εξωκοσμικό θεό, αυτόν τον Γιαχβέ των εβραίων και σε ό,τι αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη, η πίστη στο ότι έστειλε τον γιό του τον Ιησού όπως δήλωσε ο ίδιος ο Ιησούς.

Η πίστη ότι υπήρξε αυτός ο Ιησούς όπως αναφέρουν τα *Ευαγγέλια*.

Η πίστη στα αναφερόμενα στα *Ευαγγέλια* ως θαύματα, λόγους και πράξεις του ίδιου του Ιησού, ή της εκ παρθένου γεννήσεώς του, η Σταύρωση και η Ανάσταση και φυσικά η πίστη στην ιδεοληψία της Αγίας Τριάδας και φυσικά πίστη σε ό,τι αναφέρει η Αγία Γραφή αφού από αυτή μαθαίνουμε όλες αυτές τις «αλήθειες» και υποτίθεται ότι όλη η Αγία Γραφή σε όλα αυτά αναφέρεται άμεσα ή έμμεσα με προφητείες, προτυπώσεις, ή ότι άλλη λέξη σκαρφίζονται για να την ερμηνεύουν όπως θέλουν και φυσικά η πίστη στις μετέπειτα αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων που θεωρούνται ανώτερες και από την Αγία Γραφή!

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας δίνει μια ιδέα για το «Πίστευε και μη ερεύνα» που το λέει σε πρώτο πρόσωπο ευθέως και επιπλέον αναλυτικότερα τι να πιστεύουμε και να μην ερευνούμε:

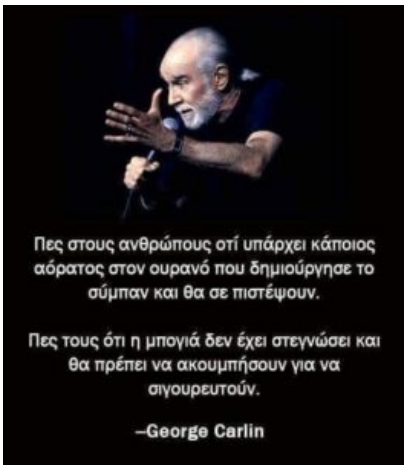
*λάβετε τῆς εἰς τὸν ἀμπελῶνα εὐπορίας τὴν πίστιν ὁδηγὸν ἁπλανῆ· ... πίστις τῆς ὁμοουσίου Τριάδος διδάσκαλος ἀκριβὴς, πίστις λέγειν ἡμᾶς παρεσκεύασεν ἐκεῖνα τὰ σωτήρια ῥήματα· Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα."**Πιστεύω, οὐκ ἐρευνῶ· πιστεύω, οὐ διώκω τὸ ἀκατάληπτον· πιστεύω, οὐ μετρῶ τὸ ἀμέτρητον. Ἐὰν πιστεύσω, φωτίζομαι τὴν ψυχήν· ἐὰν περιεργάζωμαι, σκοτίζω μου τοὺς λογισμούς· ἐὰν πιστεύσω καλῶς, ἀνυψοῦμαι πρὸς οὐρανόν· ἐὰν ζητήσω περιέργως, καταφέρομαι πρὸς βυθόν.** Πιστεύω εἰς ἕνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Πατέρα παντοκράτορα.*

...[Εδώ λέει τι να μην πιστέψουμε, τους πολυθεϊστές Έλληνες και τους Αρειανούς και συνεχίζει]

Πιστεύω εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα πρὸ πάν των τῶν αἰώνων, ὡς αὐτὸς μόνος οἶδεν ὁ γεννηθείς· γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα· γεννηθέντα, οὐ κτισθέντα· γεννηθέντα, οὐ δημιουργηθέντα· ἐκ τῆς πατρῴας οὐσίας ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, οὐκ ἔξωθεν ἐπεισελθόντα ποθὲν, οὐχ ὑποβολιμαῖον, ἢ νόθον υἱὸν, ἀλλὰ γνήσιον ἀπαύγασμα τοῦ γνησίου Πατρὸς, ἀπαράλλακτον χαρακτῆρα ἀοράτου μορφῆς. Οἶδα τὸν Χριστὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ὡς Θεόν· οἶδα τὸν Χριστὸν υἱὸν τῆς δούλης αὐτοῦ καὶ μητρὸς, φαινόμενον ὡς ἄνθρωπον· οἶδα τὸν Χριστὸν ὁμοούσιον τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἄνθρωπον ἐξ ἀνθρώπου· οἶδα τὸν Χριστὸν ἀόρατον καὶ ὁρώμενον· οἶδα τὸν Χριστὸν ἀψηλάφητον, καὶ παρὰ τοῦ Θωμᾶ ψηλαφούμενον· οἶδα τὸν Χριστὸν χιλιάδας ῥήματι θρέψαντα, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπιβαδίσαντα, καὶ τοῖς δαίμοσιν ἐπιτάξαντα, καὶ νεκροὺς ἀναστήσαντα, καὶ μυρία ποιήσαντα θαύματα τῇ δυνάμει τῆς οἰκείας θεότητος· οἶδα τὸν Χριστὸν πεινάσαντα, καὶ διψήσαντα, καὶ κοπιάσαντα, καὶ ἀγωνιάσαντα, καὶ ἱδρώσαντα τῇ φύσει τῆς ἀνθρωπότητος· οἶδα τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀπαθῆ· οἶδα τὸν Χριστὸν ἀποθανόντα, καὶ σαρκὶ τὸ πάθος δεξάμενον· οἶδα τὸν Χριστὸν κατὰ τὸ δυνατὸν ὑπομείναντα τὴν τελευτήν· οἶδα τὸν Χριστὸν ἀναστήσαντα τοῦ σώματος αὐτοῦ τὸν ναόν.

Γνωρίζω τῶν δύο φύσεων αὐτοῦ τὸ διάφορον· οὐ μερίζω τὸν ἕνα Υἱὸν εἰς δύο υἱούς. Πιστεύω καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ τῆς Τριάδος συμπληρωτικόν· αὐτῷ θαῤῥῶ τὸν ἐμὸν ἁγιασμὸν, αὐτῷ θαῤῥῶ τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξανάστασιν.

Ιωάννης Χρυσόστομος, In illud: Simile est regnum caelorum patri familias PG 59, 584.

Περιλαμβάνεται ένα μεγάλο μέρος του χριστιανικού δόγματος και της ιστορικής "ζωής" και "δράσης" του Ιησού κατά τα *Ευαγγέλια*, το οποίο οφείλουμε να δεχτούμε όπως μας το πλασάρουν, χωρίς να αναρωτηθούμε, χωρίς να ερευνήσουμε, αφού το ερεύνησε ο Θωμάς όπως μας λέει και προφανώς αυτό αρκεί. **Εν ολίγοις για ότι πιστεύουμε δεν πρέπει να ερευνούμε**.

Οι απολογητές λένε ότι αυτό δεν έχει να κάνει με την επιστημονική έρευνα και δεν επηρεάζει τη γνώση. Αλήθεια;

Τί μπορείς να ερευνήσεις τελικά;

Ας δούμε δύο παραδείγματα για να καταλάβετε ότι όλα σχεδόν εμπλέκονται με κάποιο τρόπο με το δόγμα, τουλάχιστον όπως το καταλαβαίνει η Εκκλησία τώρα ακόμα, όχι στο παρελθόν που έλεγχε τα πάντα.

- Το πρώτο είναι η μερική υιοθέτηση του Νέου Ημερολογίου από την Εκκλησία, όταν διαπίστωσε ότι η ημέρα του Ευαγγελισμού εορταζόταν με καθυστέρηση από την Εθνική Εορτή για την κήρυξη της Επανάστασης. (δέστε εδώ). Ένα καθαρά αστρονομικό θέμα, το ημερολόγιο, το οποίο η Εκκλησία έχει επί της ουσίας του αρνηθεί. Γιατί αυτό; γιατί οι αποφάσεις Οικουμενικών Συνόδων δεν αλλάζουν εύκολα και είναι ισόκυρες της Αγίας Γραφής. Αυτή η έρευνα, η επιστημονική έρευνα που διόρθωσε το ημερολόγιο "είναι λάθος". Ακόμα ο εορτασμός του Πάσχα για την Ορθόδοξη Εκκλησία είναι με το παλιό ημερολόγιο και αυτό γιατί το θεωρούμενο θαύμα του Αγίου Φωτός δεν μπορεί να αλλάξει ξαφνικά ημερολόγιο επειδή οι άνθρωποι άλλαξαν. Για τον ίδιο λόγο όταν το 1324 κ.χ., ο Νικηφόρος Γρηγοράς διαπίστωσε ότι το ημερολόγιο ήταν λάθος, είχε χάσει ήδη 7 ημέρες και πρότεινε την διόρθωσή του, ένα καθαρά

επιστημονικό θέμα αποτέλεσμα έρευνας, αυτό θάφτηκε από τον αυτοκράτορα και το Βυζάντιο για να μην ανησυχήσει η Εκκλησία. Φυσικά το πρόβλημα με το ημερολόγιο ακόμα συνεχίζεται και το Πάσχα είναι παλαιοημερολογίτικο ενώ οι σταθερές γιορτές με το Νέο για να ταυτίζονται πάντα οι εθνικές γιορτές με τις θρησκευτικές, και για την ταύτιση αυτή τόσο έχουν προσπαθήσει.

- Το δεύτερο είναι η ξεκάθαρη άρνηση να αποδεχθούν τις προειδοποιήσεις των επιστημόνων για την μεταφορά ενός επικίνδυνου και ιδιαίτερα μεταδοτικού ιού κατά την πανδημία και στο θέμα της θείας κοινωνίας, θεωρώντας ότι με τη θεία κοινωνία επειδή είναι ένα μαγικό αποτέλεσμα ιεροτελεστίας που μεταστοιχειώνεται το ψωμί και το κρασί σε σώμα και αίμα του Ιησού, και όπως ισχυρίζονται στη βάση της πίστης τους, δεν μεταδίδεται μέσω αυτής ο ιός. Φυσικά η πανδημία έφερε και άλλα σχετικά θέματα που παρόλο η επίσημη Εκκλησία τα κουκούλωσε, ενυπάρχουν στο ποίμνιο και τους βοσκούς της, όπως οι μάσκες, ότι μέσα στις εκκλησίες δεν υπάρχει ιός, τα εμβόλια κ.α.

Έτσι ακόμα και αν η έρευνα δείχνει την αλήθεια, αυτοί απλά την αρνούνται αφού σήμερα πλέον δεν μπορούν να την απαγορέψουν όπως άλλοτε.

Φυσικά οι διώξεις φιλοσόφων και επιστημόνων σε Ανατολή και Δύση, αποδεικνύουν ότι τελικά η έρευνα ήταν απαγορευμένη, ακριβώς γιατί οδηγούσε σε αίρεση και η αίρεση για τη θρησκεία είναι το χειρότερο κακό.

Εάν η έρευνα δεν ήταν απαγορευμένη, ας μας εξηγήσουν οι απολογητές τι έρευνα επιτρεπόταν ειδικά εκείνη την εποχή;

Η έρευνα για τα φυτά και τα ζώα; Μα όλα αυτά με την έρευνα δεν μας δείχνουν την εξέλιξη των ειδών, που είναι μακράν της δημιουργίας όπως θέλει η Εκκλησία και την οποία Εξέλιξη πολέμησε και ακόμα ανεπίσημα την πολεμάει; Η Βιολογία δεν είναι αυτή που στην εξέλιξή της μας έδειξε, τί πράμα είναι και από που προήλθε ο άνθρωπος, τα ζώα και όλα τα έμβια και τι συγγένεια έχουν; Δεν έδειξε την αποτυχία της έννοιας του "προσώπου" όπως το φαντάζονται, δείχνοντας τη βιβλική δημιουργία του ανθρώπου, πάνω στο οποίο έχει στηθεί ένα τεράστιο θεολογικό οικοδόμημα ως παραμύθι, τόσο στο "κατ᾽ εικόνα" όσο και στο "καθ᾽ ομοίωση";

Η Βιολογία δεν είναι αυτή επίσης που έδειξε το τι μικρόβια μεταφέρουν και έχουν τα χέρια μας και η Υγιεινή δεν είναι αυτή που μας έδειξε την αναγκαιότητα της καθαριότητας (ειδικά πριν τη λήψη φαγητού) για την οποία ο Ιησούς είχε πλήρη άγνοια.

Η έρευνα της Ιατρικής και της Ψυχολογίας δεν είναι που μας δείχνει ότι η ψυχή δεν έχει βρεθεί πουθενά, ότι όλες οι ασθένειες δεν έχουν θεϊκή ή δαιμονική προέλευση αλλά καθαρά οργανική – φυσική, και επηρεάζονται από το περιβάλλον ειδικά της μικρής ηλικίας, κάτι που επίσης αγνοούσε ο εξορκιστής Ιησούς. Η ιατρική και η βελτίωση της ποιότητας της ζωής μας από όλα αυτά δεν βοήθησε την επιμήκυνση στο διπλάσιο από τον Μεσαίωνα του προσδόκιμου βίου;

Η Φυσική δεν είναι αυτή που μας έδειξε όλα τα φαινόμενα είναι φυσικά και δεν ελέγχονται από καμμία ελπιζόμενη και φανταστική οντότητα;

Η γεωλογία η βιολογία και η αστρονομία δεν μας έδειξαν το σύμπαν μας είναι τόσο τεράστιο που η περιορισμένη βιβλική του εικόνα είναι αστεία· και τόσο παλιό, που κάνει τον Θεό να σπαταλάει όλο το χρόνο του σε αποτυχίες για να κάνει στο τέλος, στο τελευταίο δευτερόλεπτο την ανθρωπότητα σε μια μικρή και απειροελάχιστη γωνίτσα του απέραντου σύμπαντος;

Η ιστορία άραγε; Η ιστορία που μας έδειξε ότι ο Γιαχβέ ήταν ένας από τους πολλούς θεούς της περιοχής της Μέσης Ανατολής σε ένα πολυθεϊστικό Ισραήλ που για εθνικιστικούς λόγους προκρίθηκε σαν δυνατότερος, και στο τέλος μοναδικός; Που μας έδειξε ότι όλα τα αναφερόμενα στη Βίβλο είναι μύθοι στηριγμένοι σε άλλους προγενέστερους ανατολικούς μύθους; Που δεν έχει βρεθεί ιστορικός Ιησούς, και που ο χριστιανισμός ξεπήδησε μέσα από δεκάδες αντίστοιχα ρεύματα που προήλθαν από τον μεσσιανισμό και στον συγκρητισμό ενός λαού που ήταν υπόδουλος και ήθελε ελευθερία;

Τελικά ποιο πεδίο αφήσαμε έξω από την έρευνα; Ό,τι και να πιάσεις επιστημονικά θα εμπλακείς κάποια στιγμή με το δόγμα και τα γραφόμενα στα ιερά βιβλία του χριστιανισμού με κάποιο τρόπο· σχεδόν τα πάντα. Και αυτό είναι που έγινε στον Μεσαίωνα, και αυτό έγινε στο Βυζάντιο όπως είδαμε στην δημοσίευση για την Παιδεία. Ο Μεσαίωνας δεν είναι κάτι άλλο πέρα από την απαγόρευση της έρευνας· ακόμα χειρότερα η απαγόρευση κάθε άλλης γνώμης και άποψης και το χειρότερο, αυτό επιβλήθηκε φασιστικά σε όλους. Πως με τέτοιες συνθήκες επιτρεπόταν η έρευνα λοιπόν;

Βλέπουμε αρκετά κείμενα που αναφέρονται στην πίστη χωρίς έρευνα, χωρίς λόγια, χωρίς λογισμούς και σκέψεις, στα αναφερόμενα στα σχετικά κείμενα. Και τι θα πάθουν όσοι κάνουν τέτοιους λογισμούς και περιεργάζονται, δηλαδή τι θα πάθουν οι άπιστοι, οι ασεβείς;

Ασεβής είναι αυτός που δεν θα πιστέψει και θα βδελύσσεται τις θεϊστικές ιδεοληψίες και θα βρεθεί στο «άσβεστο πυρ» και στη «γέεννα» όπως λέει η *Αποκάλυψη* (19:20) ή το *Κατά Μάρκον* (9:43) και σε άλλα.

Δεν υπάρχει λοιπόν θέμα έρευνας γιατί υπάρχει η μόνιμη απειλή. Η έρευνα σημαίνει αμφιβολία, πείραμα, εμπειρία, επανάληψη για την επιβεβαίωση, στατιστική, σύγκριση, μαθηματικά, ανατροπή των ιδεοληψιών, δηλαδή τελικά σημαίνει επιστήμη. Στην ουσία σημαίνει αμφισβήτηση του δόγματος. Όλα αυτά είναι έξω από τις προθέσεις και διαθέσεις των χριστιανών, ειδικά των πρώτων χριστιανών που περίμεναν όπως είδαμε να ζήσουν οι ίδιοι την 2^{α} Παρουσία. Όταν ερευνάς αμφιβάλλεις, ψάχνεις να βρεις την αλήθεια πέρα και πάνω από υποκειμενισμούς και ιδεοληψίες. Η πίστη δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την έρευνα. Η έρευνα έτσι και ξεκινήσει θα περιλάβει τα πάντα. Είναι εντελώς διαφορετικές, είναι αντιθετικές.

Η σχέση της Εκκλησίας με την έρευνα λοιπόν είναι αξιωματικά αντιθετική. Ας δούμε τώρα στην ιστορία της πως φαίνεται αυτό με την πάροδο του χρόνου, και αυτό φαίνεται επίσης από τη σχέση της με τη Γνώση, τα γράμματα και την επιστήμη.

6. Η σχέση της Εκκλησίας με τα γράμματα και τη γνώση

Έχουμε δημοσιεύσει μια εκτενή σχετικά παρουσίαση για τη σχέση του Βυζαντίου και της Εκκλησίας με την εκπαίδευση και τη γνώση που μπορείτε να βρείτε εδώ.

Σε σύνοψη μπορούμε να πούμε ότι αρχικά η Εκκλησία ήταν κατά της γνώσης, αφού η Συντέλεια ήταν κοντά όπως είδαμε στο #3.1. Μετά το ξεθώριασμα της προφητείας περί σύντομης Συντέλειας, η Εκκλησία άρχισε σταδιακά να ασχολείται όλο και πιο ενεργά με τα “πράγματα αυτού του κόσμου”, δηλαδή τον πλούτο και

τη «γνώση». Η παιδεία που μας ενδιαφέρει εδώ, προϋπήρχε, δεν μπορούσε να την σταματήσει αφού ήταν χρήσιμη για το κράτος, μπορούσε μόνο να την ελέγξει και αυτό το κατάφερε σταδιακά.

Η παιδεία σε κάποιο βαθμό ήταν χρήσιμη για την Εκκλησία· Όταν και αφού εδραιώθηκε επίσημα, και λίγο νωρίτερα ακόμα, υπήρχε ανάγκη για μορφωμένους επισκόπους και ιερείς, αρχικά για να απαντούν απολογητικά στις αντιδράσεις των φιλοσόφων και των εθνικών, αργότερα για να κάνουν ωραία κηρύγματα, να παρασέρνουν τον κόσμο και να κατατροπώνουν τους αιρετικούς και τους "άλλους". Έτσι χρησιμοποιήθηκε η ρητορική αλλά και η φιλοσοφική ορολογία για να διατυπωθούν οι παράλογες αιτιάσεις περί Αγίας Τριάδας και να εμφανισθεί το δόγμα της Εκκλησίας με λόγιο τρόπο. Όταν μιλάνε λοιπόν οι Βυζαντινοί και οι εκκλησιαστικοί για «γνώση» και «ελληνική παιδεία», σε αυτό αναφέρονται. Σε μια μερική Γνώση ελληνόφωνη, εστιασμένη και ελεγχόμενη από τη θεολογία, χωρίς καμμία επαφή με τον Πολιτισμό των Ελλήνων τον οποίον στόλισαν με κατάρες που ακούγονται κάθε χρόνο κατά την εορτή της Κυριακής της Ορθοδοξίας και ένα σωρό επιπλέον κατάρες στους λειτουργικούς της ύμνους. Και για να προλάβω τυχόν ενστάσεις ότι ο όρος «Έλληνες» αναφέρεται μόνο σε ειδωλολάτρες, διαβάστε καλύτερα τα αντίστοιχα κείμενα των Πατέρων της Εκκλησίας που ξεκαθαρίζουν ότι το λιγότερο που τους απασχολούσε ήταν το που πίστευαν οι Έλληνες, που δεν ήταν διαφορετικό από αυτά που πίστευαν και ένα σωρό άλλοι λαοί. Και μόνο η μονομέρεια της ταύτισης του ειδωλολάτρη με τον Έλληνα θα έπρεπε να προβληματίσει. Τους ενοχλούσε η διάθεση των Ελλήνων για έρευνα, για μελέτη, και η διαπίστωση τους ότι ο κόσμος της φύσης ήταν ανεξάρτητος από τον θεϊκό. Τους ενοχλούσαν οι επιστημονικές θεωρίες και όλοι σχεδόν οι Έλληνες φιλόσοφοι και δάσκαλοι για όσα είπαν, πέρα από κάποιες ηθικολογίες που υιοθέτησαν σαν δικές τους, ή που τους κατηγόρησαν ότι τις έκλεψαν από τους Εβραίους. Έτσι ο όρος «Έλληνες» αναφέρεται στην ουσία στο σύνολο του ελληνικού Πολιτισμού.

Αποδέχτηκαν λοιπόν την φιλοσοφία μόνο σαν υποκεφάλαιο της χριστιανικής θεολογίας. Ό,τι άλλο αναφερόταν στη σοφία των Ελλήνων ήταν ύποπτο και εξοβελιστέο . Στις δύο φορές που η φιλοσοφία ήρθε σε ρήξη με την Εκκλησία, στην πρώτη για να αυτονομηθεί (με τους Ψελλό και Ιταλό) και στην δεύτερη για την απρόσκοπτη χρήση της λογικής (Με τους βαρλααμιστές και τον Γρηγορά) στην εύρεση του Θεού, η Εκκλησία αντέδρασε βίαια και κάθε προσπάθεια προόδου θάφτηκε. Αυτό όμως έθαψε και τη λογική.

Αντιγράφω από αυτή τη δημοσίευση τα δύο αποσπάσματα από αντίστοιχες αναφορές της *Θρησκευτικής και Ηθικής Εγκυκλοπαίδειας* στο γιατί κυνηγήθηκαν οι Ψελλός και Ιταλός:

> *παρὰ ταῦτα, ὁ Μ. Ψελλὸς **διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ δόγματος και τῆς φιλοσοφίας** κινδυνεύει να φέρη τὴν Ὀρθοδοξίαν **ἐγγύτερον τοῦ λογικοῦ ἤ τῆς πίστεως**. Κατά ταῦτα ἀπομακρύνεται τῶν ἀρχῶν τῶν μυστικῶν καὶ θεμελιοῖ οὐσιαστικῶς μίαν λογοκρατίαν ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ μυστικισμοῦ, ὅπερ θα ἐπικρατήση ἰδία κατὰ τοὺς παλαιολογείους χρόνους (Γρηγόριος Παλαμᾶς).*
> *(ΘΗΕ λήμμα "Ψελλός")*

> *Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀπεσκόπει εἰς μίαν σύζευξιν φιλοσοφίας καὶ θρησκευτικῶν ἀληθειῶν, ἀλλ' ἔτι πλέον, **εἰς τὴν δημιουργίαν νέας φιλοσοφικῆς μεθόδου καὶ σκέψεως**, ἐντός τῆς ὁποίας διελαμβάνετο καὶ ἡ χριστιανική διδασκαλία. Ἕνεκα τούτου δὲν ἐχρησιμοποίει ἁπλῶς μεθοδολογικὰ καὶ μορφολογικὰ στοιχεῖα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ὡς ἄλλωστε ἔπραξαν ἄλλοι τε πρὸ αὐτοῦ καὶ ὁ διδάσκαλος του Μιχαὴλ Ψελλός, ἀλλὰ **ἤντλει ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας**, τὴν ὁποίαν διεμὸρφου κατὰ τὸ δοκοῦν. Πάντα ταῦτα μετέτρεψαν τὰς εἰς τὸ σύστημά του ἀντιρρήσεις εἰς θύελλαν ἐναντίον του διαμαρτυριῶν καὶ εἰς ἐπίσημον αὐτοῦ καταγγελίαν τὸ 1077.*
> *(ΘΗΕ λήμμα "Ιωάννης Ιταλός")*

Είναι προφανές ότι η έρευνα στην φιλοσοφία, η προσπάθεια να απεμπλακεί από την θεολογία, η αυτόνομη μελέτη της αρχαίας φιλοσοφίας και η επιρροή από αυτήν (αυτή δηλαδή για την οποία επαιρόμεθα που η Δύση έκανε) και επιπλέον η χρήση της λογικής, ήταν επικίνδυνες για την θρησκεία τουλάχιστον στην Ανατολή και στο Βυζάντιο, και αυτό σημαίνει απαγόρευση της έρευνας και κατηγόρηση των υπευθύνων ως αιρετικών. Να σημειωθεί επιπλέον ότι όλα σχεδόν τα κείμενα των αιρετικών για τους ορθοδόξους έχουν καταστραφεί και ό,τι γνώση έχουμε για αυτούς και για το τι έπαθαν ή έκαναν, την έχουμε μέσα από το ορθόδοξο πρίσμα, που σημαίνει ότι πρέπει να έγιναν και πολλά άλλα για τα οποία έχουμε άγνοια.

Αντίθετα στη Δύση προσπάθησαν με τη λογική να αποδείξουν τον Θεό και μπόρεσαν μέσα από τον σχετικό διάλογο να αναπτύξουν την φιλοσοφία ανεξάρτητα. Η πρόοδος του Πολιτισμού που έγινε στην Δύση, έχει να κάνει με

αυτή τη διάκριση, και συμβολικά με αυτή τους την παρασπονδία.

7. Η σχέση της Εκκλησίας με την επιστημονική έρευνα

Σε αυτό αν και είναι σε ένα βαθμό επέκταση του προηγούμενου κεφαλαίου, έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές στις παρακάτω δημοσιεύσεις:

- Χριστιανισμός και επιστήμη
- Ο Θεός και η πραγματικότητα
- Το Επιχείρημα της Απιθανότητας
- 13 επιστημονικές έρευνες για την σχέση Εκκλησίας Επιστήμης
- Υπάρχει σύγκρουση Επιστήμης και Πίστης
- Μαθήματα Θεολογίας (Μέρος Β’)
- Η σχέση Ορθοδοξίας – Επιστήμης, η επίδραση του φασισμού

  Φυσικά έχει άμεση σχέση και η παρουσίαση
- Η φιλοσοφική σκέψη στον Δυτικό Μεσαίωνα – Γιατί η Αναγέννηση έγινε στην Δύση
- αλλά και η τεχνολογία του Βυζαντίου: Η Τεχνολογία και το Βυζάντιο

Συμπερασματικά και σαν απάντηση στην σχετική απολογητική σελίδα, η Εκκλησία ήταν αρνητική με την επιστήμη, και σε θέματα μαθηματικών και αστρονομίας, καταδικαστική. Η αστρονομία χαρακτηριζόταν ως αστρολογία, τα μαθηματικά ως μαγεία. Οι φυσικές επιστήμες περιορισμένες. Με αυτές τις συνθήκες οι μόνοι τομείς που μπόρεσαν να έχουν κάποιου είδους συνέχειας ήταν ανώδυνες τότε επιστήμες, βοτανική – φαρμακολογία, ιατρική περιορισμένη, ζωολογία (μόνο σε αναφορά με τα άλογα), πολεμική και αρχιτεκτονική, που τότε δεν εμπλεκόντουσαν άμεσα με το δόγμα, και αυτό το τονίζουν πολύ καλά οι Δανέζης και Θεοδοσίου στο

βιβλίο τους «Στα χρόνια του Βυζαντίου» (μολονότι θέλουν στο βιβλίο αυτό να βγάλουν ένα άκυρο συμπέρασμα ελληνικότητας του Βυζαντίου). Αυτή την έρευνα επικαλούνται οι απολογητές;

Όταν η Δυτική Εκκλησία (αιρετική για την Ορθοδοξία) επέτρεψε τον διάλογο και την επιχειρηματολογία για τις αποδείξεις περί θεού, η επιστήμη, ως αποτέλεσμα μιας πιο ελεύθερης φιλοσοφίας, μπόρεσε επί τέλους να αναπτυχθεί αυτόνομα και να εξελιχθεί και εκεί έγινε όντως έρευνα. Η επιστήμη αυτή ήρθε στην Ανατολή πολύ αργά και με πολλά προσκόμματα και αντιδράσεις. Αρχικά η Εκκλησία αντέδρασε στο Κοπερνίκειο σύστημα και στον Ηλιοκεντρισμό, στις ανακαλύψεις του Γαλιλαίου, του Κέπλερ, του Νεύτωνα, του Φρόυντ και του Δαρβίνου, αργότερα είχε επιφυλάξεις για την έξοδο στο διάστημα. Ακόμα και σήμερα μεγάλο μέρος της Εκκλησίας αντιδρά στην Εξέλιξη των Ειδών, αντέδρασε επίσης σε μεγάλο βαθμό με τα εμβόλια και τις μάσκες στην πανδημία και με τα μέτρα προστασίας (δέστε το σχετικό χρονολόγιο), ενώ άλλος, ιεράρχης μάλιστα, μας στέλνει ακόμα πιο πίσω λέγοντας μας ότι δεν υπάρχουν άλλοι πλανήτες. Τέλος η Εκκλησία αντέδρασε στην δυνατότητα διασποράς του ιού από το ίδιο κουταλάκι, δηλαδή στην ιατρική.

Έτσι η σχέση της σύγχρονης ορθόδοξης Εκκλησίας με την επιστήμη είναι σαν λυκοφιλία. Προσπαθεί να την ελέγξει με διάφορα συνέδρια και δημοσιεύσεις, αναφέροντας συνέχεια (μήπως το πιστέψουν και οι ίδιοι) ότι δεν έχει πρόβλημα με την επιστήμη, ότι έχουν διαφορετικά πεδία, αλλά υπόγεια προβάλλει ότι η επιστήμη επιβεβαιώνει τους μύθους της, ενώ ξεχνάει εύσχημα το τι ήδη έχει ανατρέψει η επιστήμη από τις ιδεοληψίες της και πόσο η ίδια την πολέμησε. Προσπαθεί να χωθεί σε ιδιαίτερους τομείς όπως η οικολογία, η βιοηθική, η ψυχολογία – ψυχανάλυση για να τους ελέγχει, έχει όμως χιλιάδες δημοσιεύσεις για τη δημιουργία του κόσμου, του ανθρώπου (τελείως αντι-εξελεγκτικά), για την βιολογία φυσικά, ακόμα και για την ιστορία, και έχει φέρει πολλά προσκόμματα ακόμα και επιβάλλει την κατάργηση επισήμων σχολικών βιβλίων που δεν ήταν της αρεσκείας της κυρίως σε θέματα βιολογίας και ιστορίας.

Φυσικά για το συμφέρον της η Εκκλησία είχε δίκιο, γιατί η επιστήμη ανέτρεψε όλη την κοσμοθέαση της Εκκλησίας στη βάση της Αγίας Γραφής, και αρκετές από τις ιδεοληψίες της ανατράπηκαν όπως είδαμε στον τελευταίο σύνδεσμο.

Το γεγονός ότι κάποιες ελάχιστες ακόμα μειοψηφίες εκκλησιαστικών αποδέχονται πλήρως ή μερικώς τις επιστημονικές απόψεις, εφαρμόζοντας μια ολική ερμηνεία

των Γραφών, έως και διαστρέβλωση τους, προσαρμοσμένη κάπως στην νέα πραγματικότητα, είναι μόνο και μόνο για να μας λένε ότι δεν έχουν διάσταση με την επιστήμη, ενώ όλο το "είναι" τους αντιμάχεται την επιστήμη κυρίως υπόγεια και αυτό προβάλλουν εμμέσως και συχνά άμεσα στο ποίμνιο, μιλώντας ακόμα και για «άθεη επιστήμη».

Αν μπορούμε να πούμε ότι κάποια Εκκλησία έχει τη λιγότερη σχέση με το «Πίστευε και μη Ερεύνα», αυτή είναι η Καθολική, όχι η Ορθόδοξη. Έτσι στη Δύση το αντίστοιχο τσιτάτο δεν χρησιμοποιήθηκε ευρέως, και ναι εκεί μπόρεσε, με χίλια δυο προβλήματα φυσικά, η επιστήμη να ανθίσει πάλι.

8. Οι νεότερες χρήσεις του τσιτάτου

Το «Πίστευε και μη Ερεύνα» εμφανίζεται με αυτόν τον τρόπο τον 18ο και 19ο αιώνα, από εκκλησιαστικούς και λόγιους. Οι λόγιοι για να αποφύγουν προβλήματα με την Εκκλησία και οι Εκκλησιαστικοί για να αποφύγουν να έρθουν σε αντιπαράθεση με τη γνώση, διαχύθηκε πάντως πλήρως στην κοινωνία και έφθασε μέχρι και τις μέρες μας. Χριστιανοί το έλεγαν και το διακινούσαν.

Ας δούμε ένα σχετικά νεότερο εκκλησιαστικό κείμενο, έναν αφορισμό που το περιλαμβάνει.

Το 1793 ο Οικουμενικός Πατριάρχης Νεόφυτος Ζ' αφορίζει μετά θάνατον τον Διαφωτιστή Χριστόδουλο τον Ακαρνάνα ή Παμπλέκη. Γιατί τον αφόρισε; Γιατί έκανε λογική κριτική με τις επιστημονικές γνώσεις της εποχής, στα χριστιανικά δόγματα και στην Εκκλησία και αυτά μάλιστα τα δημοσιοποίησε σε βιβλίο. Ας δούμε δύο χαρακτηριστικές φράσεις εκ του αφορισμού αυτού γιατί αφορίστηκε:

> *Καὶ καλᾶ, ἡμεῖς* ***προσταζόμεθα νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ μὴν ἐρευνῶμεν****· ἐπειδὴ ἡ Πίστις, κατὰ τὸν Ἀπόστολον ἐστὶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων, ἔλεγχος οὐ βλεπομένων· καὶ ὅταν ἕνα πρᾶγμα τὸ βλέπομεν, εἰς ἐκεῖνο δὲν εἶναι πίστις, ἐπειδή εἶναι δεῖξις·…*
> *Ἐὰν πιστεύσω ἁπλῶς φωτίζομαι τὴν ψυχήν·* ***ἐὰν περιεργάζομαι, σκοτίζομαι τοὺς λογισμούς****·*

Εξωστρακισμός του ασεβούς Χριστοδούλου του Μονοφθάλμου του εξ Ακαρνανίας 6,7, *https://bit.ly/3kedt7r*

Η πίστη λοιπόν είναι φωτισμός της ψυχής, ενώ η έρευνα σκοτίζει τους λογισμούς, το είδαμε και στον Ι. Χρυσόστομο αυτό, ενώ το «Πίστευε και μη ερεύνα» είναι γραμμένο ξεκάθαρα σε πρώτο πρόσωπο πληθυντικού σε ένα επίσημο εκκλησιαστικό κείμενο από την ίδια την Εκκλησία και μάλιστα η έρευνα άξια αφορισμού κατά το Πατριαρχείο.

Σήμερα που η επιστήμη έχει την αδιαμφισβήτητη αποδοχή όλου του πλανήτη (σχεδόν), οι χριστιανοί θέλουν να απαλλαγούν από το μίασμα του Μεσαίωνα το οποίο αυτοί κυρίως έφεραν στην Ευρώπη, και μηχανεύονται ένα σωρό σοφιστείες για να μας πουν ότι αυτό δεν αντιπροσωπεύει την Εκκλησία. Πως τόσους αιώνες την αντιπροσώπευε και τώρα όχι;

Κάποιοι λένε ότι δεν αντιπροσωπεύει όλη την έρευνα και την επιστήμη, αλλά την έρευνα του δόγματος μόνο, κάτι που απαντήσαμε ήδη. Το δόγμα έχει απολήξεις παντού και για αυτό τον λόγο σταμάτησε η έρευνα στον Μεσαίωνα. Από την άλλη για το δόγμα τους οι ίδιοι οι εκκλησιαστικοί έχουν γράψει τόνους κειμένων, και έχουν μεταξύ τους μαλώσει και σφαχτεί ακόμα για τον διαφορετικό τρόπο κατανόησης του δόγματος, που η απαγόρευση αυτή δείχνει υποκρισία. Μπορούν να μιλάνε για αυτό και να εκφέρουν άποψη μόνο εκείνοι και κανένας άλλος, ακόμα και αυτοί που το βλέπουν λίγο, πολύ λίγο διαφορετικά, απαγορεύεται να ασχολούνται.

Ας επανέλθουμε όμως στην επιστήμη και στο σήμερα. Πως αποδέχεται η Εκκλησία την επιστήμη και την έρευνα όταν αυτές μιλούν για τον κίνδυνο μετάδοσης μιας νόσου μέσα από το στόμα, ενώ αυτή συνεχίζει μέσα στην έξαρση της πανδημίας τις μαγικές της τακτικές, θέτοντας κόκκινες γραμμές για την θεία κοινωνία και την δυνατότητα μεταφοράς ιού από αυτήν με βάση το δόγμα της; Και αυτό είναι κάτι που το πλήρωσαν και οι ίδιοι ακριβά, χωρίς να ξέρουμε το πόσους άλλους αθώους συνολικά σκότωσαν με αυτή την εγκληματική ιδεοληψία τους.

9. Σύγχρονες προσπάθειες

θόλωσης του μηνύματος

Είδαμε τι λένε τα ιερά κείμενα, είδαμε τι έλεγε η Εκκλησία, είδαμε ακόμα τι κάνει τώρα, στις μέρες μας. Ας δούμε κάτι από τον τρόπο προσπάθειας της διασκέδασης του θέματος αυτού.

Σήμερα η επιστήμη ερχόμενη απ' έξω, εισαγόμενη στην ουσία από την Ευρώπη, όσο και αν λοιδορήθηκε ή κατασυκοφαντήθηκε από την Εκκλησία και από τους απολογητές της, επικράτησε ακόμα και στην οπισθοδρομική χώρα μας, και επικράτησε γιατί η γνώση και η επιστήμη φέρνει απτά και προφανή αποτελέσματα που βοηθούν πραγματικά τη ζωή μας, ενώ η πίστη όχι· η πίστη μπορεί να σου δίνει την ψευδαίσθηση ενός αποτελέσματος, μιας ευφορίας ίσως όπως τα ναρκωτικά, δηλαδή παροδικά και εν δυνάμει επικίνδυνα για την κοινωνία. Η Εκκλησία όμως έχει τεράστιο πλούτο, τεράστια δύναμη, πολιτική εξουσία, μεγάλη διαπλοκή με το Κράτος μας και ειδικά με την Δικαιοσύνη και άμεσο λόγο στις ανθρωπιστικές σπουδές που σε μεγάλο βαθμό τις ελέγχει και φυσικά πλήθος πιστών και οργανώσεων για να πιέζει κράτος και κοινωνία για τα συμφέροντά της. Έτσι ξεκίνησε το γαϊτανάκι της δήθεν συμπόρευσης με την επιστήμη, ή της μη εμπλοκής τους, και το τσιτάτο αυτό λένε τώρα ότι δεν ισχύει, για να ηρεμεί το ποίμνιο.

Ας δούμε μια σχετική δημοσίευση σε συνέντευξη του Ευθύμιου Νικολαΐδη, Ομότιμου Διευθυντή Ερευνών του *Ινστιτούτου Ιστορικών Ερευνών*, που φαίνεται να έχει καλή σχέση με την Εκκλησία, αφού διοργανώνει σχετικά συνέδρια.

Αναφέρει στη δεύτερη του απάντηση σαν επιχείρημα, τη δημιουργία των πανεπιστημίων στην Ευρώπη που όντως ήταν αρχικά εκκλησιαστικά σχολεία και αναφέρει ότι η Εκκλησία χρηματοδοτούσε τα σχολεία κατά την Οθωμανοκρατία και ενδιαφερόταν για τη γνώση. Έτσι μας λέει ότι δεν ισχύει αυτή η φράση, αλλά κάτι άλλο.

Αρχικά η λέξη χρηματοδότηση είναι εσφαλμένη, έστω μερικώς. Οι κοινότητες των Ρωμιών ήταν που χρηματοδοτούσαν τα σχολεία τους και η Εκκλησία τα έλεγχε μέσω των δασκάλων που ήταν όλοι ιερωμένοι. Η Εκκλησία δεν έβαζε λεφτά, διαχειριζόταν και έπαιρνε μόνο, αφού οι ανάγκες της για να καλύψουν τις αλλαξοπατριαρχίες σε χρήμα ήταν τεράστιες. Είναι ζήτημα αν υπήρξαν μία η δύο σχολές κατά βάσιν θεολογικές που ίδρυσε η ίδια για λογαριασμό της και ίσως χρηματοδοτούσε σε κάποιο βαθμό και αυτό είναι προς διερεύνηση. Τέλος δεν υπήρχαν μη ιερωμένοι δάσκαλοι, αφού η Εκκλησία είχε ήδη πριν από το Ύστερο Βυζάντιο το μονοπώλιο της γνώσης και τον έλεγχο της εκπαίδευσης. Οι λόγιοι και οι εκκλησιαστικοί ήταν ένα και το αυτό. Το ίδιο και στη Δύση. Αλλά για ποια εκπαίδευση μιλάμε; τη φιλολογική, τη ρητορική και την θεολογική; γιατί η Εκκλησία αυτό θεωρούσε από το Βυζάντιο ήδη σαν «εκπαίδευση». Οι προσπάθειες των Διαφωτιστών να φέρουν στην ελληνόφωνη εκπαίδευση την επιστήμη και την φιλοσοφία, ή τον ορθολογισμό, βρήκαν τεράστια αντίδραση, διώξεις και αφορισμούς. Πρέπει να ξεχωρίσουμε για το τι εννοούσε τότε και εννοεί ακόμα η Εκκλησία με τον όρο «εκπαίδευση» και τι σχέση έχει με την πραγματική Εκπαίδευση και τη Γνώση, κάτι που έχει τραγικές συνέπειες για τη χώρα μας που έχει Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων και σε αυτό αλωνίζουν οι εκκλησιαστικοί.

Η διαφορά τώρα για τα αναφερόμενα στη Δύση είναι ότι δεν έχουν καμμία σχέση με εμάς και με την εδώ Εκκλησία. Και οι εδώ απολογητές θέλουν αυτό να το αγνοούν και έτσι δείχνει να αγνοεί και ο κος Νικολαΐδης. Η Δύση επέτρεψε τη χρήση της λογικής και έδωσε ανάπτυξη στις σπουδές όπως τις φανταζόμαστε σήμερα με βάση την λογική και την επιστημονική μέθοδο, και τα σχολεία που έκαναν ήταν πιο κοντά σε αυτό που θεωρούμε σήμερα ως κάτι που έδινε Γνώση. Αντίθετα στην Ανατολή η λογική δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στη θεολογία. Η Εκκλησία εδώ, απαγόρευσε ουσιαστικά στην φιλοσοφία να ανεξαρτητοποιηθεί και όλη η εκπαίδευση αναφερόταν μόνο στη σωστή εκμάθηση της γλώσσας και της θεολογίας και της εγκεκριμένης μόνο φιλοσοφίας (κορυδαλικής), όχι για την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης, ούτε για τις γνώσεις της μη εγκεκριμένης

φιλοσοφίας και των επιστημών. Επαναλαμβάνω γιατί όλοι αυτοί οι cherry pickers ξεχνούν εύσχημα, ή υποβαθμίζουν ότι όταν οι εμπνευσμένοι δάσκαλοι του Νεοελληνικού Διαφωτισμού που ήρθαν από την Δύση, προσπάθησαν να φέρουν τις επιστημονικές γνώσεις και τις νέες φιλοσοφικές απόψεις, υπήρχαν προστριβές, αντιδράσεις, κυνηγητό και αφορισμοί (έναν μάλιστα αφορισμό τον είδαμε νωρίτερα). Διαβάστε το βιβλίο του Μ. Παπαγεωργίου, *Ηλιοκεντρικό Σύστημα και η ζωή στο Διάστημα το 1821* που δείχνει αυτή τη διαμάχη. Εν ολίγοις τα αναφερόμενα από τον κύριο Νικολαΐδη δεν έχουν να κάνουν με την έρευνα. Η Εκκλησία ήταν κατά της επιστήμης που είναι σύμφυτη με την έρευνα και είναι ακόμα αντίθετη, όσο μπορεί και όσο την παίρνει. Η προσχηματική της ανοχή σήμερα σε αυτήν, δεν την αθωώνει για την ιστορία, την ιδεολογία της και αυτά που πλασάρει στο ποίμνιο υπόγεια.

Στην επόμενη ερώτηση ο καθηγητής εμπλέκει τις αναφορές στην Εξαήμερο σε μια προσπάθεια συγκερασμού. Ειδικά την *Εξαήμερο* του Βασιλείου την έχουμε δει εδώ και δεν μπορεί κανείς να πει ότι το να αναφέρονται κάποιες θεωρίες φιλοσόφων της εποχής είναι συγκερασμός δηλαδή συγχώνευση, τη στιγμή μάλιστα που ο Βασίλειος τους λοιδορεί για τις διαφορετικές τους απόψεις, ειδικά αυτούς που είχαν με τα σημερινά δεδομένα, πετυχημένες απόψεις όπως οι ατομικοί, ενώ προκρίνει σαν σωστή μόνο τη βιβλική αφήγηση, που την παίρνει μάλιστα κατά γράμμα, ενώ επίσης προσπαθεί να πείσει τους ακροατές της ότι από τι στιγμή που η βιβλική αφήγηση αναφέρει τεράστιες ποσότητες νερού που έφεραν τον Κατακλυσμό, αυτές κάπου στο στερέωμα υπάρχουν εκεί κρυμμένες και ένα σωρό άλλα, καθαρά αντιεξελικτικά και αντιεπιστημονικά. Απόδειξη ότι ο «συγκερασμός» αυτός αν είχε υπάρξει όπως ισχυρίζεται ο καθηγητής, δεν ακολουθήθηκε, δεν απέδωσε, δεν καρποφόρησε (πως άλλωστε;) και η έρευνα εξαφανίστηκε. Πως άραγε ήρθε ο Μεσαίωνας αν είχαμε κάτι τέτοιο; Τι καρπούς έδωσε η θεωρούμενη αυτή συγχώνευση;

Οι υπόλοιπες απαντήσεις έχουν σχέση μόνο στο να αποδείξουν ότι η Εκκλησία προσπαθεί να είναι από κοντά για να ελέγξει θέματα όπως η βιοηθική, να αποτινάξει το άγος της καταστροφής του πλανήτη για το οποίο έχει μεγάλη ευθύνη, να φανούν οι εκκλησιαστικοί δηλαδή ως όψιμοι οικολόγοι και άλλα αντίστοιχα στην προσπάθεια ελέγχου της πρόσληψης της επιστήμης από το ποίμνιο και του καπελώματος της έστω στις συνειδήσεις τους.

10. Συμπέρασμα

Νομίζω ότι τα παραδείγματα ήταν υπέρ αρκετά για να φανεί ότι όλη η Καινή Διαθήκη δεν έχει καμμία σχέση με την επιστήμη και την έρευνα, και το σύνολο των χριστιανικών γραφών επίσης. Τα πάντα απευθύνονται στην πίστη, στην ξεκάθαρη πίστη χωρίς ερωτήματα και λογικές αμφισβητήσεις, για αυτό το λόγο και το εκκλησίασμα και οι πιστοί παρομοιάζονται συχνά με ποίμνιο δηλαδή πρόβατα· οι σοφοί συχνά λοιδορούνται και οι "φτωχοί τω πνεύματι", δηλαδή οι ηλίθιοι, μακαρίζονται. Το «Πίστευε και μη ερεύνα» προέρχεται από πολλά κείμενα εκκλησιαστικών, αποστόλων και πατέρων της Εκκλησίας και είναι αυτό που αντιπροσωπεύει πλήρως την Εκκλησία στην ιδεολογία και στις πράξεις της.

Στη συνέχεια η Εκκλησία προσπαθώντας να καθοδηγήσει τη γνώση κατάφερε να αποκτήσει το μονοπώλιο. Αργότερα χώρισε τα τσανάκια της με την Δύση και αποφάσισε να συνεχίσει τη μεσαιωνική της τακτική κρατώντας τη γνώση υποταγμένη στη θεολογία της, και όταν η Δύση προχώρησε και ήρθε πάλι η επιστήμη στα μέρη μας ανεξάρτητη πλέον από τη θεολογία και ελεύθερη για έρευνα, την λοιδώρησε την κυνήγησε, και τέλος την αποδέχτηκε εν μέρει, αλλά υπόγεια την επιβουλεύεται και την διαβάλλει.

Το «Πίστευε και μη ερεύνα», είτε ντρέπονται για αυτό είτε όχι, είναι αυτό που οι ίδιοι λέγανε για αιώνες και είναι το μότο που πραγματικά την εξέφραζε και την εκφράζει ακόμα και θα συνεχίζει να την εκφράζει, όσο υπάρχουν παράλογα δόγματα που θέλουν να είναι ανέγγιχτα από την λογική.

Φιλίστωρ